СЕРПЕНЬ
1977
Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.
№ 16 (1010)
Ціна номера 20 коп.

У ДЖУНГЛЯХ КАПІТАЛІЗМУ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Червона Шапочка і вовча зграя.
(Новітній варіант старої казки)

ДОШКА НЕШАНИ

БАЙДУЖИЙ

Ця скіфська баба кам'яна
Хоч зла зумисного й не робить,
Але байдужістю — вона
Убити може і слона
І щонайкращу справу вгробить!

П'ЯНИЦЯ

Лиш чарку бачить він. До всього
Душею збайдужів, оглух,
Та й де вже та душа у нього!! —
Самий тобі сивушний дух!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

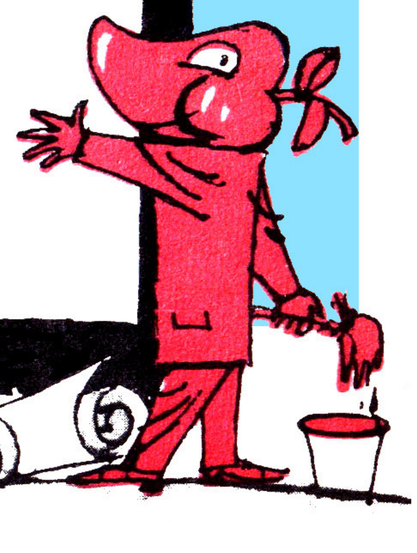

Телеграфне Агентство Перця

СТАВОК ЗАПОВНЕНО

КРАСНИЙ ЛУЧ Ворошиловградської області. У квітні минулого року у зв'язку з виробничою необхідністю дирекція шахти «Прапор комунізму» тимчасово спустила воду зі ставка у селищі Хрустальному. 26 серпня 1976 р. генеральний директор об'єднання «Донбасантрацит» т. Манжула відповів на запит депутата Хрустальської селищної Ради т. Мезері відносно долі ставка, що «питання його заповнення буде вирішено через півтора-два місяці».

Щойно т. Мезеря сповістив у штаб-квартиру ТАП: слово генерального директора не розійшлося з ділом. Ставок заповнено. Тільки не водою, а — бур'янами!

ТОВАРИСЬКІ ЛЮДИ

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Від власкора ТАП). Завжди раді почути голос своїх клієнтів працівники Новобузького відділення «Сільгосптехніки». Приймаючи на капітальний ремонт двигуни автомашин ГАЗ-51 від представників колгоспу «Дружба» Веселинівського району, вони так їм і сказали:

— Дуже приємно познайомитися. Дзвоніть, будемо раді вам.

І точно: колгоспний завгар т. Гончарук дзвонить ремонтникам майже рік, і не було жодного випадку, щоб вони не зраділи, почувши його голос, і не порадили дзвонити ще.

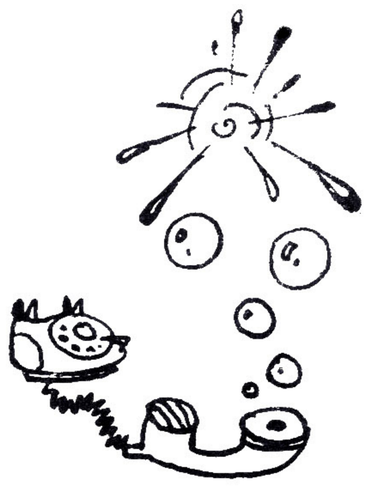

ПРОЗА З ВОЗА

● *Чиїми вустами глаголить прописна істина?*

● *Племінний Пегас.*

● *Загорів на роботі.*

● *Зі свідчень потерпілого: «І тоді вони вдарили мене карбованцем».*

● *На відміну од мистецтва, форма хабара на його зміст не впливає.*

● *Сім п'ятниць на тиждень? А вихідні коли?*

● *А яку санітарну функцію виконують вовки в овечій шкурі?*

● *Скільки ще людей зневажає Іуду не за те, що він зрадив, а за те, що продешевив!..*

Юрій МЕЗЕНКО.

Іде циркова вистава. На арені музичних ексцентриків змінюють партерні акробати, які крутять карколомні сальто і ходять на голові; приручених левів змінюють жонглери, канатоходці, а в паузах глядачів розважають веселі клоуни. Та ось ведучий урочисто оголошує: «Зараз перед вами — вперше у нашому місті! — виступить знаменитий артист оригінального жанру такий-то!» Публіка аплодує й застигає в напруженому очікуванні.

Всі бо знають, що представник оригінального жанру — це той, кого раніше називали просто фокусником, відтак перейменували в ілюзіоніста, маніпулятора. А це значить, що зараз почнуться чудеса, хоч глядачі свідомі того, що чудес на світі не буває. Тому й цікаво побачити.

І вони справді починаються. Маніпулятор (як правило, в чалмі та екзотичному східному халаті) на очах у всіх вкладає в порожню скриню яєчко, накриває хустинкою, відтак кілька разів дмухає — і зі скрині, голосно кукурікаючи, вискакує красень-півень. Лунають оплески, всі регочуть. Чудо? Чудо! А маніпулятор тим часом запихає півня назад у скриню, знову дмухає — і півень десь зникає.

Ілюзіоніст, не позбавлений почуття гумору, підходить до одного з глядачів у першому ряду і просить покласти в чародійну скриню годинника. Досвідчений глядач спокійно знімає з руки годинника. Фокусник дмухає, зриває хустку і — будь ласка — виймайте! Глядач лізе в скриню і під загальний регіт усього загалу витягає звідти... надувну гумову кульку. А де ж годинник? Маніпулятор артистично знизує плечима (сам, мовляв, дивуюсь), відтак лізе у внутрішню кишеню піджака до глядача — годинник якимось чином опинився там. Усі, однак, розуміють, що ніякого чуда не сталося, просто є висока майстерність, мистецтво артиста. Що ж до розгадки фокуса, то бувалі циркові глядачі знають: це — справа безнадійна. Бо якби легко було розгадати, то люди й у цирк не ходили б. І все ж часом цікаво посушити голову: а раптом удасться довідатися, як усе ж таки воно робиться?..

Так от. Разом з усіма нами захоплювались та аплодували ілюзіоністам та маніпуляторам жителі Ківерцівського району. До певного часу. Тепер уже не аплодують. Після того, як...

...Ішла чергова вистава. Публіка плескала в долоні.

Та от маніпулятор перейшов до жартів, наблизився до першого ряду, де, як належить, сиділи передовики виробництва, нахилився до тракториста Гнатюка з колгоспу ім. Дзержинського і попросив:

— Дайте, будь ласка, на хвилину ваш годинник «Слава»!

— І вашу «Славу» також дайте! — це вже до слюсаря районної «Сільгосптехніки» Довгуна.

— А у вас також «Слава»? — звернувся далі до колгоспниці Яковлюк.

— Ні, то я сама з колгоспу «Слава». А це в мене килим.

— Давайте, згодиться й килим, — тонко пожартував маніпулятор.

Народ напружено мовчав в очікуванні чуда. І воно сталось.

Фокусник склав усі речі в лантух, зав'язав його, дмухнув, крикнув «аллє-гоп!», розв'язав мотузку і почав витягувати з мішка й роздавати: Гнатюку — годинник «Чайка» (удвоє дешевший за «Славу»), Довгуну—транзистор «Селга» (правда, без батарейок), а колгоспниці Яковлюк, замість її килима,— транзистор «ВЕФ» (правда, зіпсований).

Передовики, розуміючи, що це всього лиш жарт, спокійно усміхались і чекали, чим воно кінчиться. А маніпулятор пішов геть, на ходу оголосивши: «Усе, товариші, вистава закінчилась, можна розходитись!»

Тепер уже ніхто не аплодував. І не реготав.

...У наш звіт про останню виставу слід внести деякі уточнення. Насправді маніпулятор не забирав у згаданих товаришів годинників та килим. Бо товариші їх не мали. Ці нагороди Виставки досягнень у народному господарстві СРСР вони повинні були перед тим одержати. Однак натомість отримали замінники, якісь ерзаци.

І не лише з ними таке сталося.

Навесні минулого року Міністерство сільського господарства УРСР і ЦК профспілки працівників сільського господарства нагородили цінними подарунками групу передовиків району. Лише навесні нинішнього року (коли цим ділом вже дехто зацікавився) шоферові В. Гелику вручили електробритву «Москва» (вартістю 36 крб.) замість транзистора «ВЕФ-202» (99 крб.), а шоферові Гусаку, який мав би одержати ту бритву, пхнули транзистор «Альпініст».

Але їм ще гріх жалітись на долю. Бо хоч дещо, а таки одержали. А от нагороджені члени ланки по вирощуванню цукрових буряків з колгоспу ім. Леніна до цього часу чекають подарунків: Г. Зберун — швейної машини, Г. Верешко — килима, В. Яртих — транзистора. Ось це вже, як на мене, якось зовсім незугарно вийшло. Бо ні тобі маніпуляції, ні якоїсь ілюзії і навіть «аллє-гоп!» не було.

Щоправда, маленький фокус усе-таки стався. Бо раптом вручили годинника колгоспникові колгоспу ім. Леніна М. Н. Балабуху і електробритву — колгоспникові колгоспу «Слава» В. Г. Сатюку. А фокус у тім, що їх ніхто не нагороджував, бо вони ніколи колгоспниками згаданих господарств не були. І навіть на території колгоспів ніколи не проживали. Оце вже наче трохи схоже на «аллє-гоп!».

Хто ж цей блискучий маніпулятор? Можна було б, звичайно, не називати прізвища т. Кононенка, бо він уже не працює начальником районного виробничого сільгоспуправління. Одні кажуть, що сам вирішив змінити професію — стати ілюзіоністом-маніпулятором і податися в цирк. Інші твердять, що його звільнили і ще нараче до кримінальної відповідальності притягнуть (бо ж десь поділися подарунки для колгоспників). Та його доля мене, щиро кажучи, не хвилює. Так чи так, а десь-таки товариша влаштують...

Мене хвилює інше. Все діялося на очах у керівників району. Причому діялося не день, не два, а цілий рік. От секрет цього фокуса я, хоч і цирковий бувалець, навіть і не пробую розгадати. Знаю бо: марна справа.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Волинська область.

СОВИНА РАДІСТЬ

Ідуть дощі, і поле молодіє,
А у старім дуплі Сова радіє:
Оце ж хороші пшениці вдадуться!..
А буде хліб — і миші розведуться.

Микола НОЖЕНКО.

с. Бритай
Лозівського району
на Харківщині.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

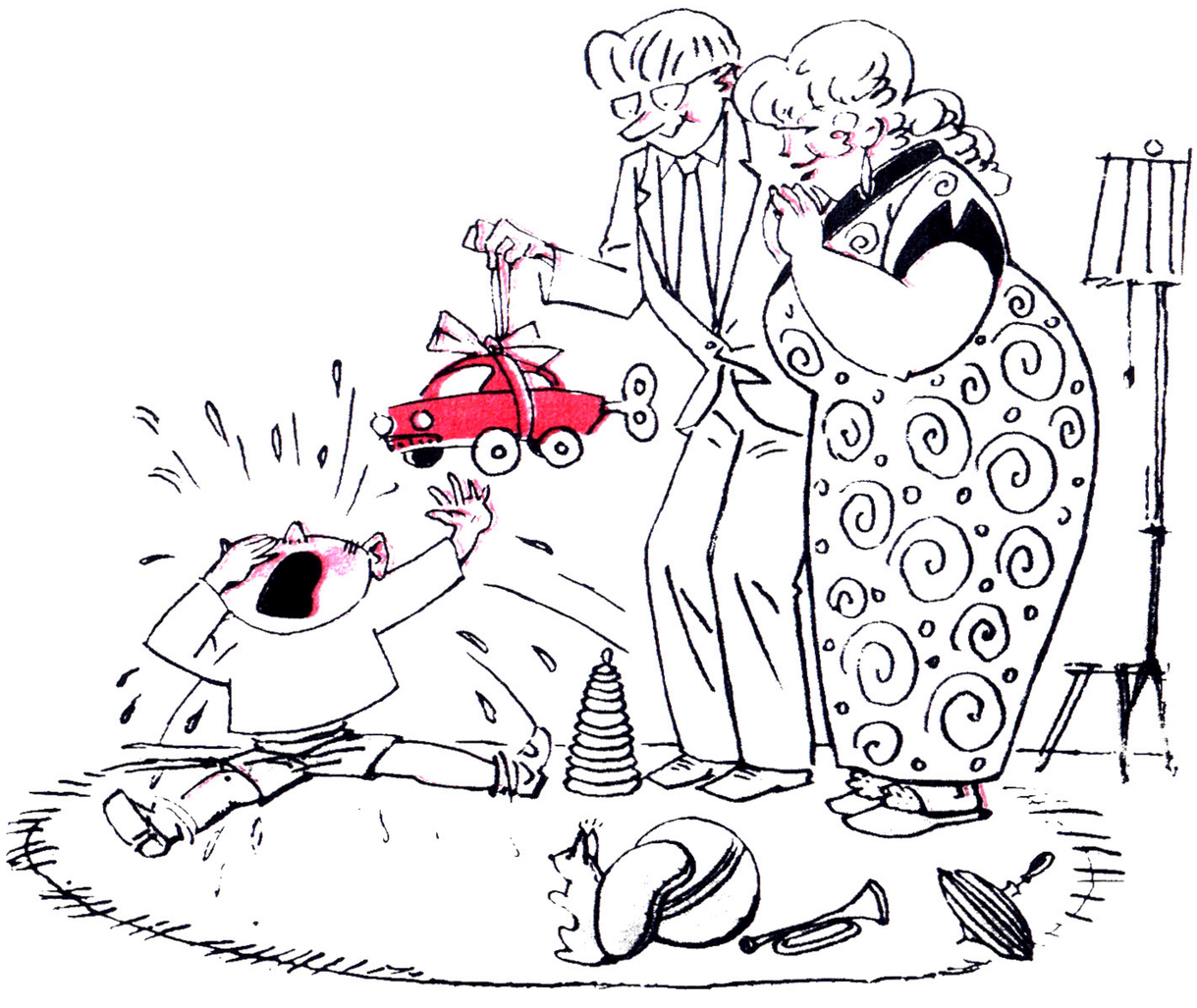

— Хо-о-чу справжню-у «В-о-о-лгу»...

Вітаємо ювіляра

Народного художника УРСР

В. З. БОРОДАЯ

з його першим шістдесятиріччям.

Дружній шарж
А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Логічно і переконливо...

Директорові Теофіпольського сироробного заводу Миколі Павловичу Чернію не давала спокою одна думка: «Чи боляче черв'якові, коли рибалка насаджує його на гачок?»

З одного боку — само собою зрозуміло, боляче. А з іншого? Це ж черв'як... І хто знає, що йому приємно, а що ні.

Одне слово, думав отак Микола Павлович, думав, а потім вирішив порадитися з головним інженером підприємства Василем Івановичем Осадчим. Так, мовляв, і так, не можу сам встановити: боляче чи не боляче черв'якові?

А Василь Іванович, не довго думаючи: «Боляче, — каже, — бо черв'як хоча й безхребетний, але все-таки живий організм!»

Тут директор і закипів:

— Ну, варвари! Ух, узурпатори! Нема в них ні душі, ні серця. Це ж треба до такого додуматися!

— Про кого ви так?.. — аж перелякався головний інженер.

— Як про кого? — ще дужче розгнівався директор. — Гляньте, он сидять на бережку біля нашого заводу. З ранку до вечора цьвохкають вудками по воді, наче батогами. А це ж на кожну впійману рибинку треба, як мінімум, одного черв'яка! От варвари! На очах природу гублять. Мало, що рибу виловлюють, так ще й живісіньких черв'яків на гачки чіпляють!

— Мда! Через отих рибалок ми скоро у нашій Полкві не те що риби, а навіть пуголовків не побачимо, — підтримав директора головний інженер.

— Не можу спокійно дивитися на таке неподобство. Треба рибалок турити утришия від нашої Полкви. Зрозуміло? В три!.. І якщо у нас є совість, це повинні зробити ми. Знаєте як?

— Не знаю, — чесно признався Василь Іванович.

— Пустимо у Полкву неочищені стічні води нашого заводу. Над річкою утвориться такий сморід, і... Не будуть же рибалки у протигазах на березі сидіти.

— Логічно і переконливо! — погодився Осадчий.

— Тоді дійте!

Через кілька хвилин ідея Миколи Павловича була втілена в життя. Рибалки похапцем змотували вудки.

— Природу врятовано! — тріумфально вигукнув директор, коли останній «варвар», затиснувши пальцями носа, втік з берега.

— А рибі це не зашкодить? — раптом засумнівався головний інженер.

— Та що ви, Василю Івановичу! Риба відпливе і припливе. За неї не хвилюйтеся. Головне — жодного рибалки на березі... А то звикли природу обкрадати...

Відтоді директор Теофіпольського сироробного заводу став першим охоронцем річки Полкви. Тільки ото рибалки сунуть свого носа на берег, Микола Павлович Черній дає наказ: «Неочищені води спустити!»

Правда, почали говорити: «Черній — губитель природи». Обласна рибінспекція навіть, було, штрафонула його. А за що? Не розуміє дехто, що Микола Павлович не наказував би ні з того, ні з сього скидати неочищені води. Бо завод, який він очолює, ввели в дію кілька років тому. Має підприємство і потужні очисні споруди. То який смисл отруювати річку? Та якби не рибалки, які виловлюють рибу і безжально знущаються над черв'яками, то від сироробного заводу текла б вода ще чистіша, ніж у Полкві. А ви кажете, губитель. Тільки дякуючи Миколі Павловичу у річці не виловили усю рибу.

І якби Микола Павлович був справді губителем природи, то його не підтримували б директори інших масло- та сирзаводів. А то ще й як підтримують! Даремно тільки через це і облвиконком, і товариство охорони природи, і водна інспекція не дають спокою генеральному директорові Хмельницького виробничого об'єднання молочної промисловості Василеві Петровичу Ковалю. Мовляв, занедбано потужні очисні споруди не тільки на Теофіпольському, а й на Волочиському сироробному заводі, який вивів з ладу рибогосподарський ставок колгоспу імені Леніна. Стічні води майже без очищення течуть у річку Збруч. Скидають води без будь-якого очищення у відкриті водойми і одинадцять виробничих цехів об'єднання, Полонський сироробний і Летичівський маслозавод. Відсутній контроль за експлуатацією очисних споруд на Дунаєвецькому маслозаводі, а на Шепетівському вони працюють з великим перевантаженням, брудні стічні води ллються у річку Гуску.

Ну, ллються. Ну й що? А якби не лилися, то рибалки таке витворяли б... Побачили б ми від риби лише хвіст. А так... Ну, бува, впіймає хтось випадково піскарика, понюхає — смердить, та й випускає його знову у річку.

А тому треба дякувати за це директорам вищезгаданих підприємств, які, як і Микола Павлович Черній, не те що піскаря чи краснопірку не дадуть в обиду, а над черв'яком не дозволять знущатися!

Аякже — природу треба охороняти.

М. ПРУДНИК.

Хмельницька область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Багатьом подобається відома народна пісня «Тече вода каламутна». Любив її і директор Ярошівського цукрозаводу Курінний А. К. Любив доти, доки у «Перці» (№ 9 за 1977 рік) у розділі «Клуб губителів природи» не з'явилася замітка під такою ж пісенною назвою — «Тече вода каламутна»... І розповідалося в ній, зокрема, про те, що керований Курінним цукрозавод скидає шкідливі відходи у річку Вись. Від чого, звичайно, у ній усе живе гине.

Після цього виступу відвернуло директора від улюбленої пісні, як ножем відрізало. І нічого дивного. Бо ж Курінного А. К. з посади директора знято, про що Перцеві сповістив начальник Черкаської обласної інспекції по охороні природи тов. В. Г. Анищенко.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

ШТАНИ на фоні прогресу

Насамперед чітко домовимося: у справі побутового обслуговування населення на Запоріжжі спостерігаються безперечні позитивні зрушення. І випадок, який трапився зі штаньми громадянина Верьовочкіна Б. В. з Мелітополя,— абсолютно унікальний і винятково нехарактерний.

А тепер — до самої історії. Штани ці було прийнято від громадянина Верьовочкіна 4 липня 1975 року з метою перефарбування їх у коричневий колір. Не вдаючись у подробиці, скажемо лише, що забрати назад цю частину свого гардероба Б. В. Верьовочкіну вдалося аж 10 березня цього року, і після перебування на фабриці хімчистки та фарбування одягу вони стали не коричневими, а... чорними. Остання обставина остаточно вивела замовника з рівноваги, і він поскаржився «Перцеві».

Факт, як кажуть фейлетоністи, просто сам лягав під перо. Але на фоні загального безумовного прогресу одні-єдині штани ще не роблять погоди. Тим-то редакція вирішила переправити лист Б. В. Верьовочкіна в обласне управління побутового обслуговування населення, щоб там дали належну оцінку цьому, нехай обурливому, але поодинокому фактові.

Відповідь з Запоріжжя прийшла лише через півтора місяця — після редакційного нагадування. З неї ми дізнались таке:

«По существу письма гр. Веревочкина Б. В. в редакцию сообщаем, что указанные факты действительно имели место.

Из-за отсутствия коричневого красителя брюки были окрашены в черный цвет без согласия заказчика.

Виновные привлечены к административной ответственности. Заказчик брюки забрал и в настоящее время претензий не имеет.

Начальник управления С. А. Гура».

Як бачимо, відповідь дихає епічним спокоєм. Винних покарано. Хто саме винний і як покарано — не має значення. Замовник претензій не має. Та й які тепер уже можуть бути претензії! Нам невідомо, у який саме колір фарбувалися, через відсутність коричневого барвника, речі інших громадян, але ми боїмося, що й так набридаємо зайвими запитаннями. Нічого, й справді, надміру згущувати чорну фарбу навколо якихось одних-єдиних штанів, які пролежали на фабриці якихось півтора з гаком року!

В. БОЙКО.

І ТАКЕ БУВАЄ ШЕФСТВО...

Деякі шефи — підприємства, відомства — з'являються у підшефних колгоспах тільки тоді, коли дозрівають фрукти й овочі.

(З листів до редакції).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

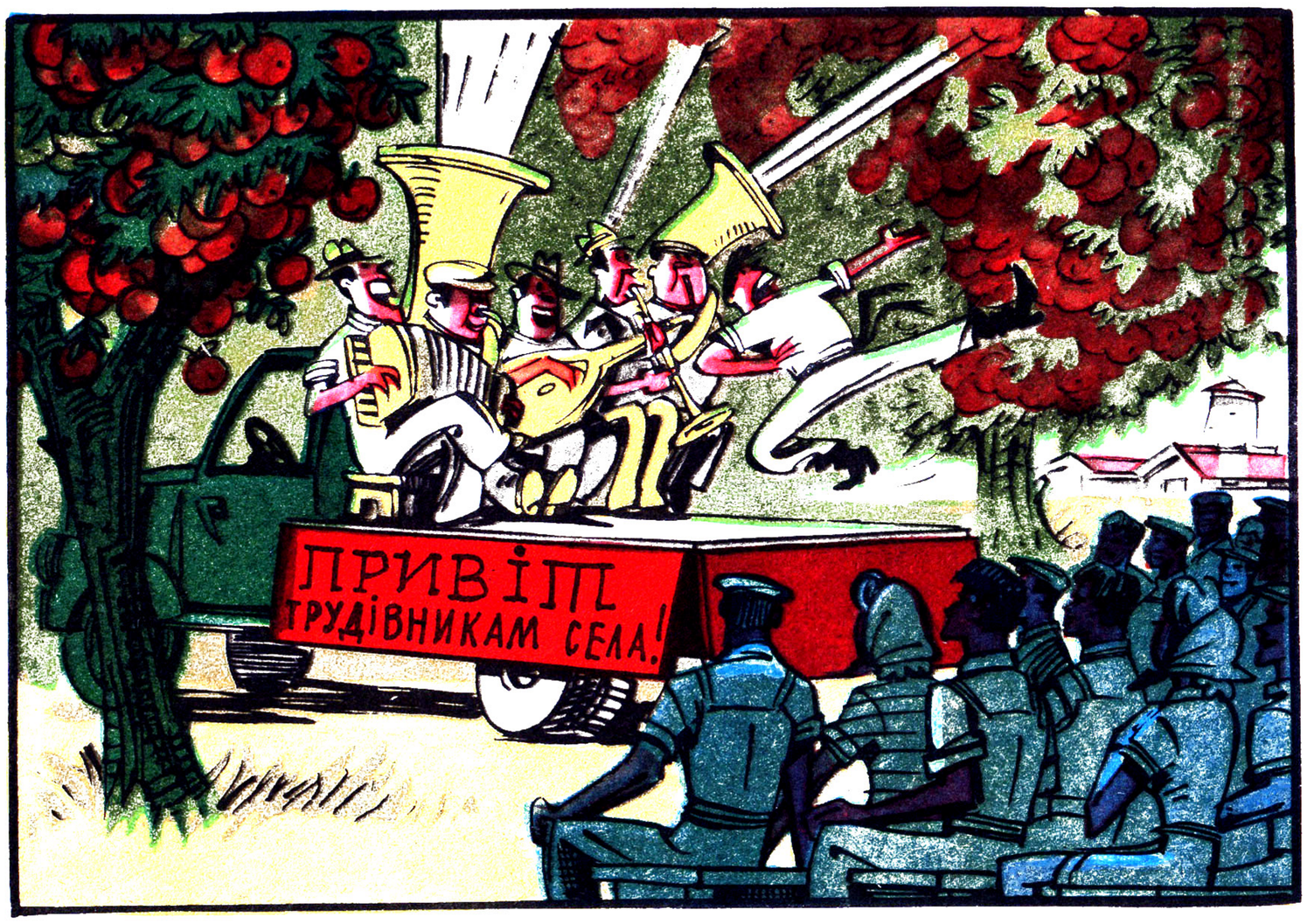

— Здоровенькі були, товариші колгоспники!

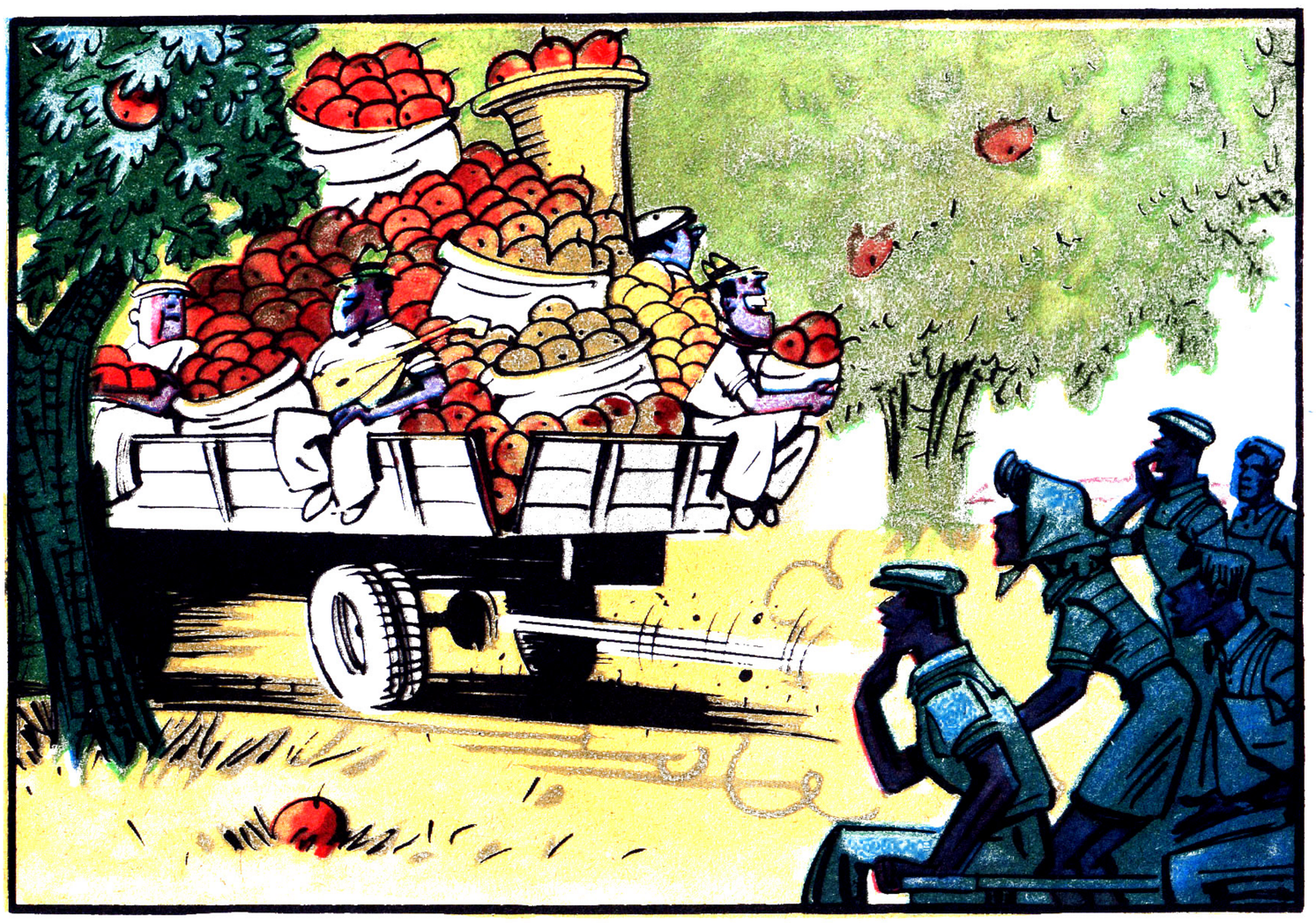

— Будьте здорові, товариші колгоспники.

СПІВ... АВТОР

Недавно вийшла книжечка така:
«Пісні Шпака в обробці Гусака».
— А хто,— питають птиці,— той Гусак,
Відомий композитор чи співак?
— Не те й не те! — пояснює Індик, —
Гусак — музвидавництва... працівник!

Євгенія КАРАМІНА.
Микола РОЗУМНИЙ.

м. Донецьк.

МЕДОВИЙ МІСЯЦЬ
ГУМОРЕСКА

Початковий період був прекрасний і багатообіцяючий. Медові слова, взаємна повага, ніжні погляди... Щоправда, інколи її дратували окремі звички, манери, слабкості «сильної статі». Але вона не давала волі своїм емоціям, а намагалася психологічно пристосовуватися до нього.

Він не в усьому погоджувався з нею. Вона ж терпляче вислуховувала його, не перебивала, не підвищувала голосу, ні в чому не заперечувала. Попервах між ними не було ніяких конфліктів. А якщо в чомусь і не вдавалося досягти єдності поглядів, то вона, як представниця «слабкої статі», поступалася першою, не допускаючи й духу суперечок.

І хоча ніхто не буває без вад, але їй хотілося, щоб він не виявив у неї жодної негативної рисочки. Затамувавши примхи і капризи жіночого характеру, вона у всій повноті виявляла найкращі душевні якості: тактовність, ввічливість, уміння володіти собою, скромність, самоконтроль, терпіння, точність. Одне слово, вона передусім думала про те, що він про неї подумає.

У їхніх чистих взаєминах було щось ніжне, зворушливе, піднесене. Атмосфера згоди та поваги позитивно позначалася і на роботі, і на настрої, і на здоров'ї, і навіть на апетиті. Він уже ладен був ідеалізувати її, представницю прекрасної статі, як Данте ідеалізував Беатріче, Петрарка — Лауру, Ромео — Джульєтту, Трістан — Ізольду, врешті, як Дон-Кіхот обожнював Дульсинею.

Та раптом.

...Якось вона прийшла пізніше звичного. Він не втримався і зробив їй зауваження.

— А що?! — спалахнула вона і холодно подивилася на нього.

— А те, що запізнюватися не годиться.

— А того, що інші запізнюються, — не помічаєте? Чи, можливо, іншим дозволено?.. — вона роздратовано грюкнула дверима і пішла займатися своїми справами.

«Та вона, виявляється, з характером», — подумав він і дуже пошкодував, що іспитовий строк для нової співробітниці уже закінчився.

Леонід КОМАРОВ.

м. Дніпропетровськ.

ДОРОЖНІ ПРИГОДИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

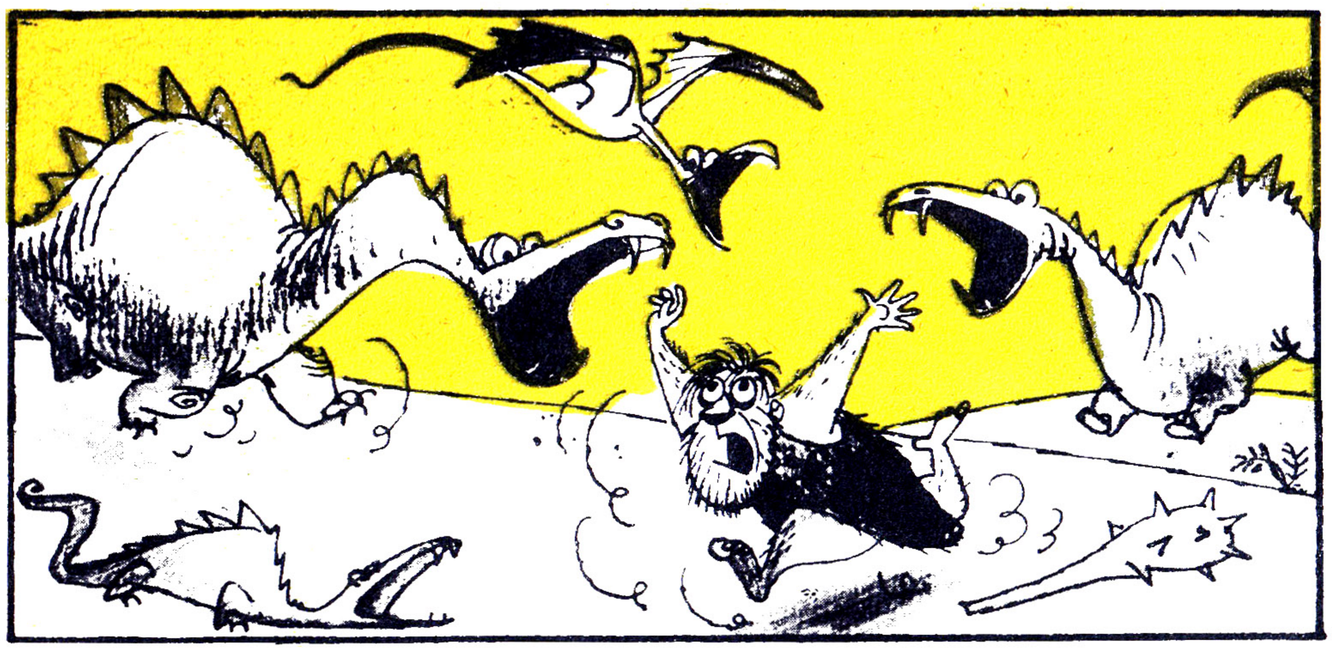

Колись...

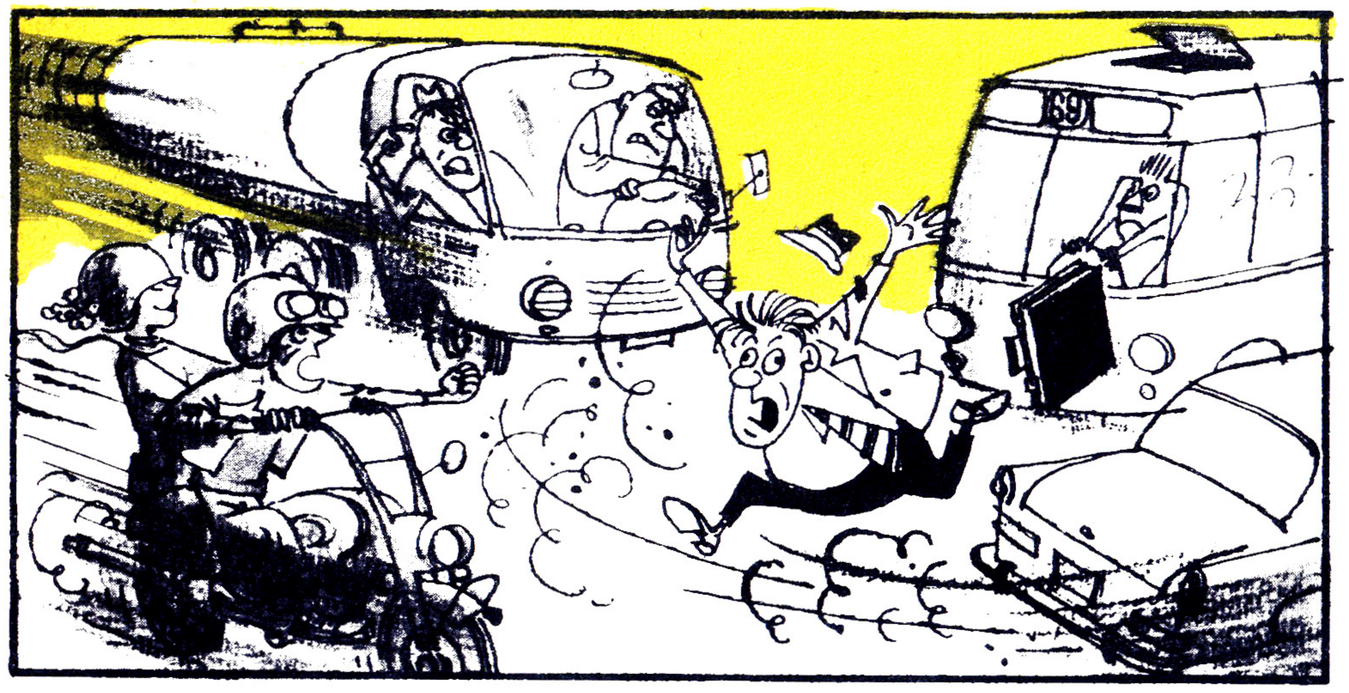

...і тепер.

Юрій ІВАКІН

ІЗ ЗАПИСНИКА

● *Дискусія — колективні пошуки істини методом взаємного спростування.*

● *«Хто останній із могікан?»*

● *Талант — геній місцевого значення.*

● *Частолюбець — Дон Жуан.*

● *Окозамилювач — художник.*

● *Відсутність почуття гумору редактор компенсував почуттям відповідальності.*

● *Це була жінка з породи декоративних.*

● *Література тримається на чесному слові. У найбезпосереднішому значенні цього слова.*

● *Ангел на підводних крилах.*

● *Герої, шукайте своїх прототипів!*

● *Людинозавр.*

● *«Обережно! У стозі сіна — голка!»*

● *Учений на громадських засадах: підлеглі пишуть праці, він їх підписує.*

● *Об'ява: «Сьогодні замість спектаклю «Мертві душі» — «Живий труп».*

● *Класики — довгожителі літератури.*

ЗАЄЦЬ У ПОМІЧНИКАХ

БАЙКА

Потаповича знав у лісі всяк
Як скромного, незлого, ділового.
Не заростала стежечка до нього:
Дасть раду кожному, і в час.
А позаяк
Завжди була у нього сила справ,
То він собі на поміч Зайця взяв.
«Не стільки він служитиме мені,
Як звірині,
Усе-таки хоч трохи легше буде...»
У роль Вухатий швидко увійшов:
Угору — носа,
Випинає груди.
— Нема Ведмедя! Ясно? Без
розмов!
Я — за Ведмедя! Запитання є?!
А ти куди,
Тобі чого тут треба?
Всі зрозуміли — сталася халепа,
Себе Вухань за шефа видає.
Та розкусили врешті-решт нахабу,
Із крісла він притьмом загуркотів.

* * *

Помічника такого я зустрів
В начальника районного масштабу.
Та не в масштабі справа... Зокрема,
У вас таких помічників нема?

Валентин КИРИЛЕНКО.

ТОЧНИЙ ПРОГНОЗ

Нині стало дуже модним прогнозувати. Прогнозується буквально все: рахунок футбольного матчу і довжина спідниць у наступному сезоні, співвідношення шлюбів та розлучень і коливання настрою тих, кому за тридцять. Не кажучи вже про інтенсивність опадів, силу землетрусу і кількість посмішок на черговому сеансі нової кінокомедії. Коротше, прогнозування зробилося справжньою наукою і в кожному конкретному випадку має солідне теоретичне обгрунтування.

Але так само, як із медиками подекуди намагаються конкурувати поодинокі невігласи-знахарі, так із професійними прогнозистами ні-ні та й посперечається якийсь дивак-аматор. От узяти, скажімо, нашого сусіду, колишнього продавця Петра Свиридовича.

— Що там не кажіть, а діроколів у наступному сезоні вдень з вогнем не знайдете, — несподівано заявляє він.

Його слова діють, як струмінь з брандспойта.

— Звідки ви це взяли?

Він хитро примружує око і загадково відповідає:

— Кажу, отже, знаю...

І справді, діроколи зникають з прилавків. Наче у споживачів тільки й турбот, що проколювати дірки в паперах.

— А наступного року, знаєте, чого не буде? Терток! — попереджає Петро Свиридович.

— Не смішіть людей, — кажу. — Он їх скільки на полицях. Навалом.

— Поживемо — побачимо, — всезнаюче посміхається Петро Свиридович.

Про всяк випадок іду до госпторгу. Цікавлюся, скільки терток надійде в продаж наступного року.

— Склали договір з підприємствами Міністерства місцевої промисловості на 2 мільйони карбованців, — заспокоюють мене.

— От бачите, — ставлю перед фактом сусіду.

— Договір — це одне, а тертки — інше, — ухильно каже Петро Свиридович.

Коли за кілька місяців я потрапив до магазину господарчих товарів і поцікавився, чи є в продажу тертки, на мене подивилися так, наче я вимагав гніт до лампи Алладіна.

— А де ж ті два мільйони, що ви замовляли в місцевпромі? — спитав я у торговельних працівників.

— Не буде двох мільйонів. Буде лише 170 тисяч — і те в наступних кварталах, — сповістили вони.

— Це не солідно, — обурювався я в Міністерстві місцевої промисловості республіки, — порушувати договір!

— А ми й не порушували. Ми і тепер готові виготовити 2 мільйони тих терток. Тільки Держплан УРСР не дозволяє. Це там настільки обмежили їхній випуск, що вони зовсім зникли з продажу.

— Чому? — спитав я в Держплані. — З яких міркувань?

Ніхто не міг відповісти на це запитання. Ніхто не знає, не пам'ятає, чому так трапилося.

— Мабуть, були якісь причини, — абстрактно пояснили мені.

А які причини були зменшувати майже вдвічі виробництво пральних дощок, ручних шинковок, держаків для лопат, котрі цього року несподівано теж стали дефіцитом. А куди зник метр складаний, котрий користувався величезним попитом, без якого жодний тесляр, слюсар, взагалі будь-який умілець не може обійтися?

Причин не було, принаймні, об'єктивних. Тільки вчора цих товарів було, хоч греблю гати...

— Ось вона — таємниця моїх прогнозів, — нарешті зізнається Петро Свиридович. — Якщо сьогодні на полицях якихось, приміром, держаків чи вимикачів надто густо, то, значить завтра буде пусто. Панічно боячись затоварювання, ці речі просто знімають з виробництва або так зменшують випуск, що їх починають продавати з-під прилавка. Все відбувається, як у популярному жарті з пароплавом, що почав хилитися вліво, бо пасажири з'юрмилися біля лівого борту. І тоді капітан скомандував: «Право на борт!». У результаті — пароплав починає катастрофічно хилитися вправо...

— Але тоді для чого створено всі ці координаційні центри при відповідних міністерствах, для чого існують відділи вивчення попиту в торговельних установах, для чого проводяться щорічні республіканські оптові ярмарки? — риторично запитав я.

— А дійсно, для чого? — підтримав мене Петро Свиридович.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

САЛОН ДЛЯ КУРЦІВ

ГУМОРЕСКА

Усі зараз виступають проти куріння. Плакати вішають: череп з цигаркою. І підпис: «Від курця до мерця — один крок».

А покажіть мені установу, де б не було курців! Завод назвіть! Наукову лабораторію! Інститут! Отож-то й воно!

А там, де є курці, мають бути і салони для куріння.

З тих пір, як у нас заборонили смалити на робочих місцях (некурящі підняли галас, що їм дим заважає!), усі закапелки, не кажучи вже про коридор, перетворилися на «курилки».

І, думаєте, курці програли? Аж ніяк!

Некурящі за своїми столами корплять, а курці стоять — розважаються, сміються. Ну, просто тобі «Клуб дванадцяти курців!»

От і недавно нашого полку прибуло: прийшла новенька секретар-друкарка Галя. Ми думали — чиєсь дитя. А те дитя — вже самостійний працівник. Пальчики тоненькі, а вправні: тук-тук по клавішах. Ма-

ленька, як куріпочка, а вже на хліб заробляє. Ну що ж, хай щастить тобі, Галинко, на трудовому шляху!

Підходить Галя в коридорі до нас. Мне в пальчиках сигарету.

— Ти диви! — кажу. — Мале теж курить...

Микола Панасович, наш інженер, тільки плечима знизав:

— Та вам би, — каже, — більше пасувало соску смоктати...

Зашарілася Галя й доповіла:

— А я з шостого класу димлю... Дівчата пустували й мене навчили. Це я так: для моди... Як захочу — кину. У кого сірники?

Бухгалтер Марія Іванівна вступилася за Галю. Вона мала бас-профундо і бойовиту вдачу (може, від цигарок «Запорожці», які завжди курила).

— Чого ви причепилися до дівчини? — сказала Марія Іванівна. Тепер усі курять. Хто — для самоутвердження, хто — знічев'я, а хто — від дурної звички. Хай і Галя курить... Так це правда, що Нотр-Дам перефарбували через голубів?

Галі було цікаво. Поговорили про Париж, бо саме звідти недавно повернувся наш заступник директора. Потім — про новий фільм. Хтось підкинув свіжий анекдот і два кулінарних рецепти. Марія Іванівна почала переказувати зміст двадцятої серії телефільму.

А тут мимо пройшов директор і осудливо глянув на веселу групку. Тільки глянув — нічого не сказав. При його появі сміх ущух. Галя почервоніла і кинулася було навтьоки.

— Куди ти, дитя? Постій ще трошки! Ось Юра йде, він щось цікаве розкаже... Юро, що в тебе — «Кемел»? Живуть же люди...

Аспірант Юра клацнув запальничкою. Він вніс пожвавлення своїм приходом, бо був цікавим співрозмовником.

За місяць-два Галя зовсім освоїлась у нашому колективі. Де й поділася її юна соромливість! Вона вже сміялася у гурті курців. Інколи й сама підкидала новий анекдотик. Їй подобалось, що в нашій «курилці» так весело. Час летів швидко й легко, як на іменинах або на вечірці. До того ж Юра грав до Галі очима і пригощав імпортними сигаретами. А одного разу сказав, що Галя схожа на Бабетту, яка йде на війну.

— Усі ми поступово перетворюємось на бабет, — басом мовила огрядна Марія Іванівна, затягуючись «Запорожцями». — Усе б добре, — додала вона, — тільки ноги болять отак стояти... Юро, — звернулася до аспіранта, — ви ж у місцевкомі. Чому б вам не поставити питання про якісь елементарні зручності для нас, курців...

— Ага! — підхопився Микола Панасович. — Он на п'ятому поверсі по коридору доріжки стелять. І крісла ставлять.

Але Юра відмахнувся:

— Скажіть спасибі, що начальство не встановило нам регламенту. Я знаю, в інших конторах десять хвилин на перекур — і будь здоров!

Усі загомоніли:

— Ну, це вже неподобство!

— Гірше — насильство над курцями!

— Я за десять хвилин не встигну ні накуритися, ні наговоритися!

— Перекур повинен бути з дрімотою! — докинув вічно сонливий Петро Іванович. — Бо інакше я засинаю за робочим столом.

Марія Іванівна поправила зачіску й трагічно додала:

— Дзеркала немає... Нема м'яких диванів...

— Можна було б і килим на під-

логу, — сказала Галя. — А що? Був би гарний салон для курців.

— Низенькі столики для квітів...

Марія Іванівна додала:

— І головне — щоб ніяка зараза не порушувала спокою!

З дверей машбюро висунулось перелякане обличчя Віри Михайлівни:

— Галочко, — гукнула вона, — тут шеф передав дуже терміному роботу! Не вправляємось!

Галя сердито зиркнула на неї:

— От люди! Не можна вже на хвилинку вийти! — і, пригадавши чийсь недавній жарт, засміялася: — Якщо цигарка заважає роботі — кинь роботу!

Усі вже кілька разів чули цей дотеп, але все одно дружно зареготали.

А що? Хіба у вас не так?

Валентина ДУБ.

м. Київ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«А чого боятися?» — ось так незворушно реагують подекуди керівники підприємств на штрафні санкції за простої вагонів. Боятися і справді не доводиться: адже безпосередні винуватці не сплачують штрафів зі своєї кишені. Розраховуються за заподіяні збитки підприємства.

Про це і йшлося у фейлетоні, котрий так і називався — «А чого боятися?» («Перець», № 11 за 1977 рік). У ньому, зокрема, говорилося й про Костянтинівський завод «Вторчормет» на Донеччині. Директор заводу т. Романенко і секретар партбюро т. Снегир повідомили редакції, що після виступу журналу розроблено єдиний технологічний процес взаємодії підприємства і станції Костянтинівка Донецької залізниці, складено нову угоду на експлуатацію під'їзних колій. А заступника директора заводу т. Ашиткова, з вини якого мали місце великі простої вагонів, звільнено з цієї посади.

Мал. В. ШИРЯЄВА

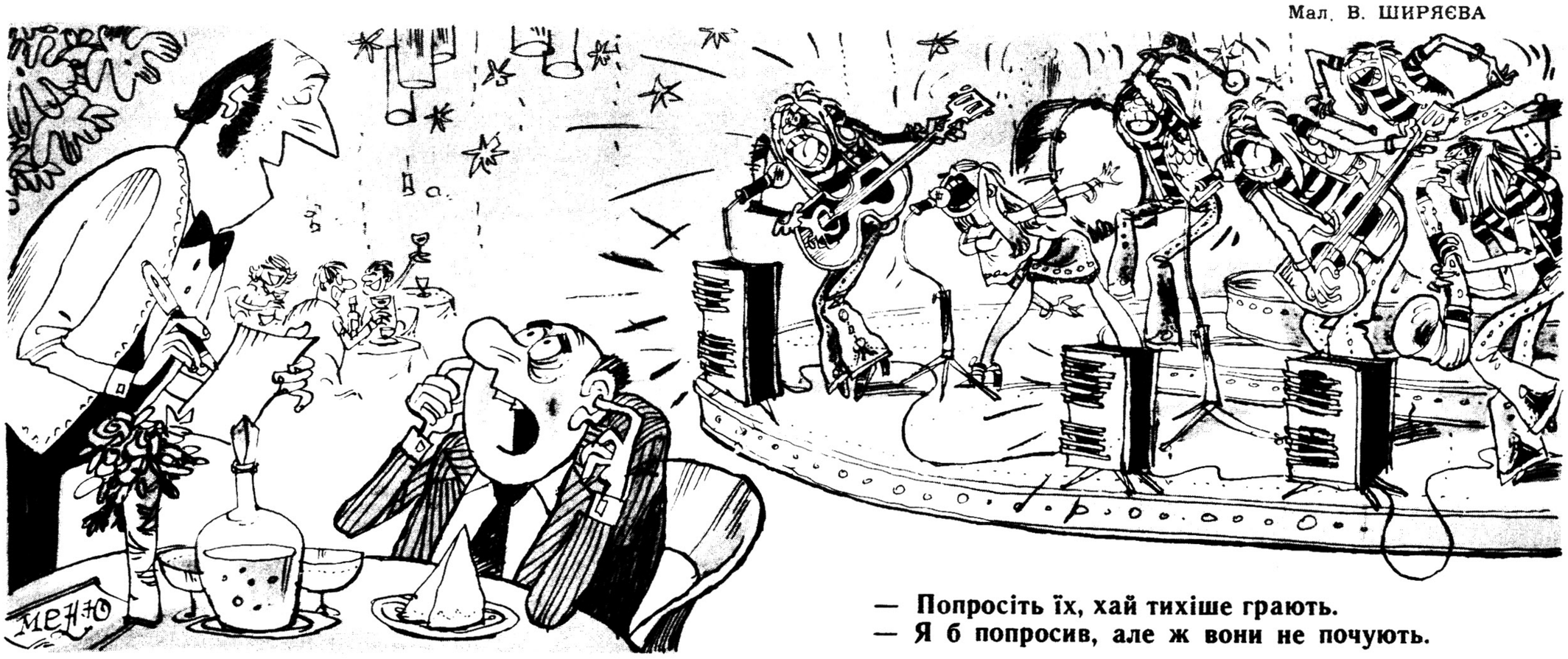

— Попросіть їх, хай тихіше грають.
— Я б попросив, але ж вони не почують.

Вісті з того світу

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— О'кей! За всіма даними ви підходите для роботи в нас, але скажіть, де я міг вас бачити?

АКАДЕМІЯ НАСИЛЬСТВ

Підраховано точно: кожен американець, ще до того, як йому сповниться 17 років, має в середньому 15000 годин телеглядацького стажу. А це значить, що перед тим, як переступити поріг повноліття, він устигає побачити на екрані телевізора 18000 убивств, не враховуючи інших злочинів. От із таким духовним багажем юнак і починає самостійне життя. Недаремно соціологи уже ведуть мову про «субкультуру насильства», яку розповсюджує в Штатах телебачення, нехтуючи наслідками своєї невгамовної діяльності.

Американське товариство батьків, що нараховує 5,6 мільйона членів, намагається якось зарадити біді. Зокрема воно звертається до фірм і концернів, які супроводжують свою рекламу по телебаченню показом убивств та інших злочинів, з проханнями та вимогами покласти край телевізійній стихії насильств. Але ж у світі вільного підприємництва реклама — рушій торгівлі, а убивства на екранах телевізорів — рушій реклами. Економіка ж телевізійних компаній обома ногами стоїть на рекламі, бо саме реклама — головне джерело їхніх прибутків.

Отак на чашах терезів опинилися інтереси тих, хто турбується за долю підростаючого покоління й інтереси великого бізнесу. Само собою зрозуміло, що бізнес переважує.

Міні і максі...

У Австрії трудящі охоплені соціальним страхуванням. Це означає, що впродовж усього життя вони сплачують — і з заробітку, і з пенсії — певний процент у так звані лікарські каси. На випадок хвороби.

Новий голова лікарської спілки у Відні пан Нойгебауер вирішив дещо уточнити в цій системі. Він запропонував поділити послуги лікарських кас на три види: міні-медицину, нормальну медицину і максі-медицину.

Міні-медицина передбачає, що у випадку несерйозного захворювання член лікарської каси лікує себе сам. (Пан Нойгебауер, на відміну від інших лікарів, цілком довіряє компетенції читачів популярної медичної літератури). «Нормальної» медицини пан Нойгебауер поки що не скасував. Що ж до максі-медицини, коли лікування хворого робить помітну дірку у бюджеті лікарської каси, то тут пан Нойгебауер рішуче вимагає: хай хворий лікується за власні гроші.

Вольфганг ЕБЕРТ

Такий симпатичний зломщик

Прийшовши якось додому, я застав у своїй кімнаті незнайомця, який щось ворожив над моїм письмовим столом.

— Руки вгору! — скомандував я, вихопивши з кишені іграшковий пістолет. — Ви прийшли, щоб установити у моєму домі мікрофон для підслуховування? Яка ж ви свиня!

Незнайомець опустив на підлогу сумку з інструментами, повільно підняв руки і з гідністю сказав:

— Ніхто не давав вам права ображати мене. Я, до вашого відома, миюся не менше трьох разів на тиждень!

— Не заговорюйте мені зубів! — продовжував я. — Краще скажіть, що вам тут потрібно.

— Те ж, що й завжди, — почув у відповідь. — Жаль тільки, що улов сьогодні невеликий. До речі, я так і не знайшов вашого сейфа. Цікаво, де ви його ховаєте?

— Отак я вам і сказав, негіднику! Ви, видно, й не сподівалися, що я застукаю вас за такою брудною справою?

— Я добре вивчив ваші звички, — незворушно відказав незнайомець. — Ви повинні були прийти на дві години пізніше.

— Значить, ви за мною стежили! Що ж, це дуже схоже на покидьків із вашої компанії. Ось чому жодна людина в нашій країні не може спати спокійно. А чи відомо вам, що недоторканність житла гарантована конституцією?

— Я чую про це вперше, — заявив незнайомець. — Та й про яку конституцію може бути мова в такій незвичайній ситуації?

— Ці одмовки мені ні до чого. І слухати їх не хочу. Люди, що займаються таким брудним ремеслом, викликають у мене відразу. Потрудіться повернути мої приватні листи і особисті документи, ви, мерзотна нишпорко!

— Дозвольте, — здивувався непроханий гість, — але мене ніколи не цікавили чужі листи. Можете самі переконатися. — З цими словами він вивернув свій саквояж. Там була тільки моя фотокамера, золотий годинник і шовкова сорочка.

— Як, то ви ще й злодій? — обурено вигукнув я. — Але для чого злодійство знадобилося вашим хазяям?

— У мене нема ніяких хазяїв, — заперечив незнайомий. — Я працюю сам один.

— Ви просто жалюгідне створіння! Кого ви покриваєте? Людей, які використовують вас як знаряддя брудних махінацій, а при потребі, не задумуючись, спекаються?

— Це — непорозуміння, — сказав незнайомець. — Цікаво знати, хто ж я, на вашу думку?

— Працівник відомства по охороні конституції, звісна річ. Хто ж іще? — відрубав я, не спускаючи очей із непроханого гостя.

Незнайомець обурився:

— Це звинувачення я рішуче відкидаю.

— Чи не хочете сказати, що ви звичайний зломщик? — допитувався я.

Мій співбесідник із полегшенням кивнув головою.

— Саме це я й хочу сказати. І, прошу, не плутайте мене зі зломщиками з відомства по охороні конституції, з цими самовпевненими молодиками. Звичайно, вони пройшли спеціальну підготовку в державних навчальних закладах, і їх не так-то легко схопити за руку. Не те, що нашого брата.

Я опустив свій іграшковий пістолет.

— Як же це я зразу не докумекав? — мовив із прикрістю. — У вас таке симпатичне, одверте обличчя. Ви справді зовсім не схожі на співробітників відомства по охороні конституції.

— Дякую, — розчулено мовив зломщик, а потім запитав упівголоса: — Тепер ви покличете поліцію?

— Боже збав! — заспокоїв я його. — Краще триматися подалі від цих добродіїв. Ідіть собі, чоловіче. І можете прихопити з собою сорочку. Вона все одно мала на мене.

«Цайт», Гамбург.

Мал. В. ПОПЕНКА

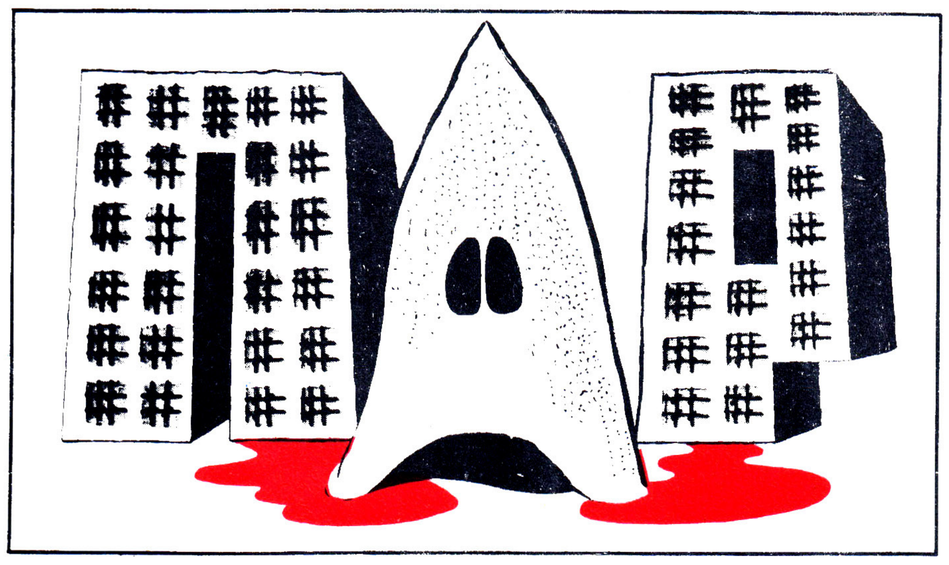

Південно-Африканська Республіка-77

Ісміх, гріх

КЛОПІТ З ІМ'ЯМ

У подружжя Бродл в англійському місті Саут Годстоун народилася донечка. Батьки довго ламали собі голови над тим, яке б незвичайне ім'я дати дитині. І надумали: вона народилася в п'ятницю 11 лютого, то хай так і зветься — П'ятниця 11 Лютого. Адже в літературі уже був один П'ятниця. Деякі родичі були в захопленні від такої ідеї, інші вважали її безглуздою. А коли до мерії подали документи на реєстрацію дитини, їх повернули назад із приміткою: «Ви двічі написали дату народження дитини, і не вказуєте, яке ім'я даєте дочці».

ПЕКУЧА ПРОБЛЕМА

У продовольчому магазині міста Мальме (Швеція) висить над касою такий філософський напис: «Всі поради щодо правильної дієти замовчують той факт, що для того, щоб позбутися одного грама зайвої ваги, потрібен кілограм залізної волі».

АДМІНІСТРАТОР НА ПЛЯЖІ

На одному з середземноморських пляжів у Туреччині можна побачити такий плакат: «Тонути небезпечно і категорично забороняється».

САМЕ ТЕ, ЩО ТРЕБА

Закінчивши огляд хворого, один лікар із французького міста Ліона написав таку довідку: «Клод Лебон не може виконувати важкої роботи. Але він може працювати там, де не потрібні ані фізичні, ані розумові зусилля. Наприклад, у общинному управлінні».

Як визнає сама англійська преса, церемонія вручення учительських дипломів не втішає нині молодь Англії, тому що майже три з кожних чотирьох випускників педагогічних навчальних закладів можуть опинитися в черзі за допомогою по безробіттю.

(З газет).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я за вами, тільки збігаю диплом одержу...

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

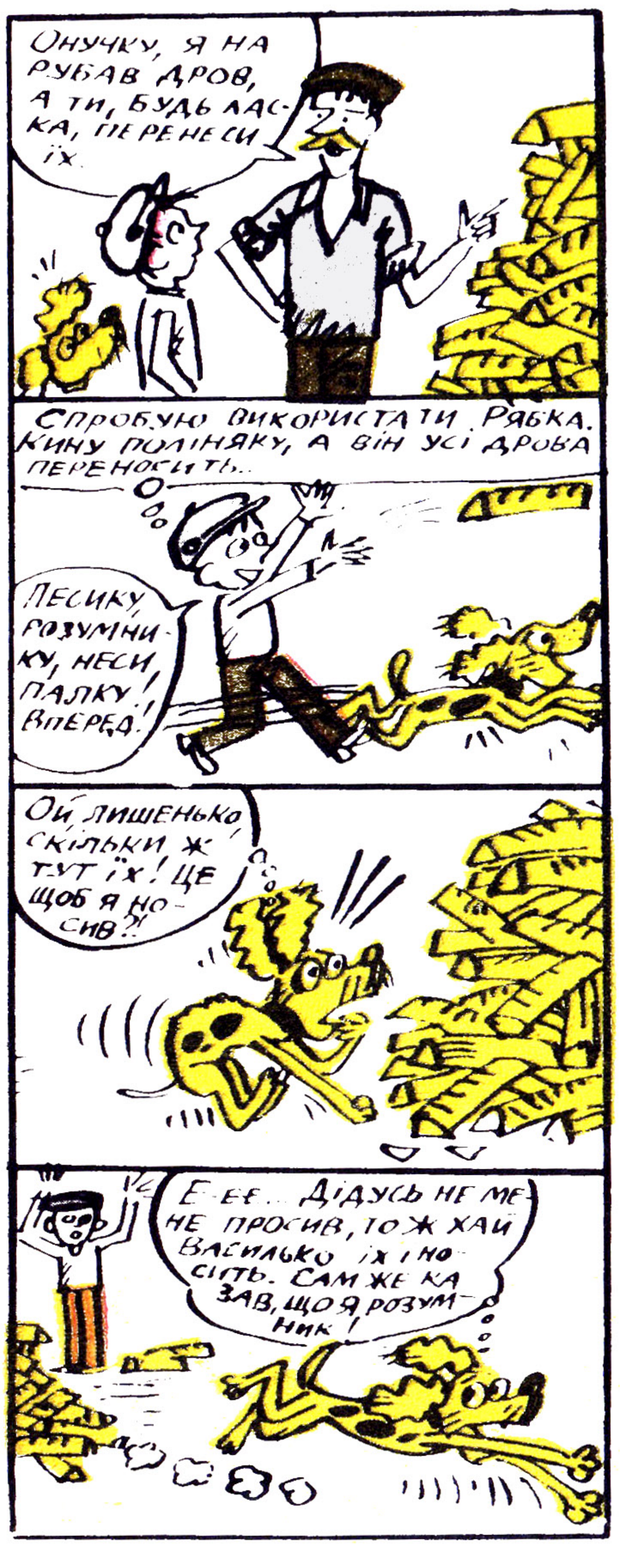

В КІНО

Юрко зі своїм меншим братом Толиком вирішили піти в кіно на дитячий сеанс. Толик ще ніколи не був у кіно і, звичайно, дуже зрадів.

Купили квитки, зайшли в зал. Малий почав роздивлятись по усіх кутках. Потім тицьнув брата під бік і питає тривожно:

— Юрко! Чуєш, Юрко! А як же ми будемо дивитись кіно? Тут же телевізора немає!

Іван БІЛЕЙ.

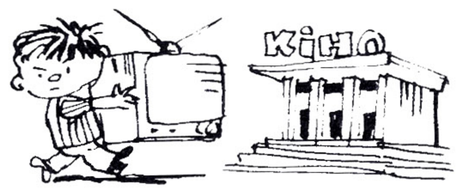

ПО ЩИРОСТІ

Похвалився хлопчик Стах
Петрику-сусіду:
— Завтра я на ковзанах
Падати поїду.

Вадим КРИЩЕНКО.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Мене ніхто ніколи не чекає,
У кожну шпарку вільно я влечу.
Хазяїн лиш руками замахає,
А я, не кваплячись, крутнуся і втечу.

Всюди, де я, — там життя процвітає.
Озеро й річка без мене вмирає.
Дощ коли йде, я зі схилів течу,
А сонце лиш гляне — у небо лечу.

В. КРИЖАНІВСЬКИЙ.

ПРИМІТКА ПЕРЧЕНЯТКА.

Любі діти! Колись я вже пропонувало вашій увазі подібні загадки. Коли ви уважно до них придивитесь, то зможете прочитати й розгадки до них.

НА ЕКСКУРСІЇ

Веселі малята
В нарядній були:
З шахтарської фляги
Там воду пили.

А потім дивились
Підйомник і кліть,
Яка в підземелля
Так швидко летить.

В дворі їм сказали:
— Будь ласка, тепер
Підходьте поближче:
Оце ось — копер!

Якби біля нього
Замовкли на мить,
То, може б, почули,
Як він торохтить!

Грицько БОЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

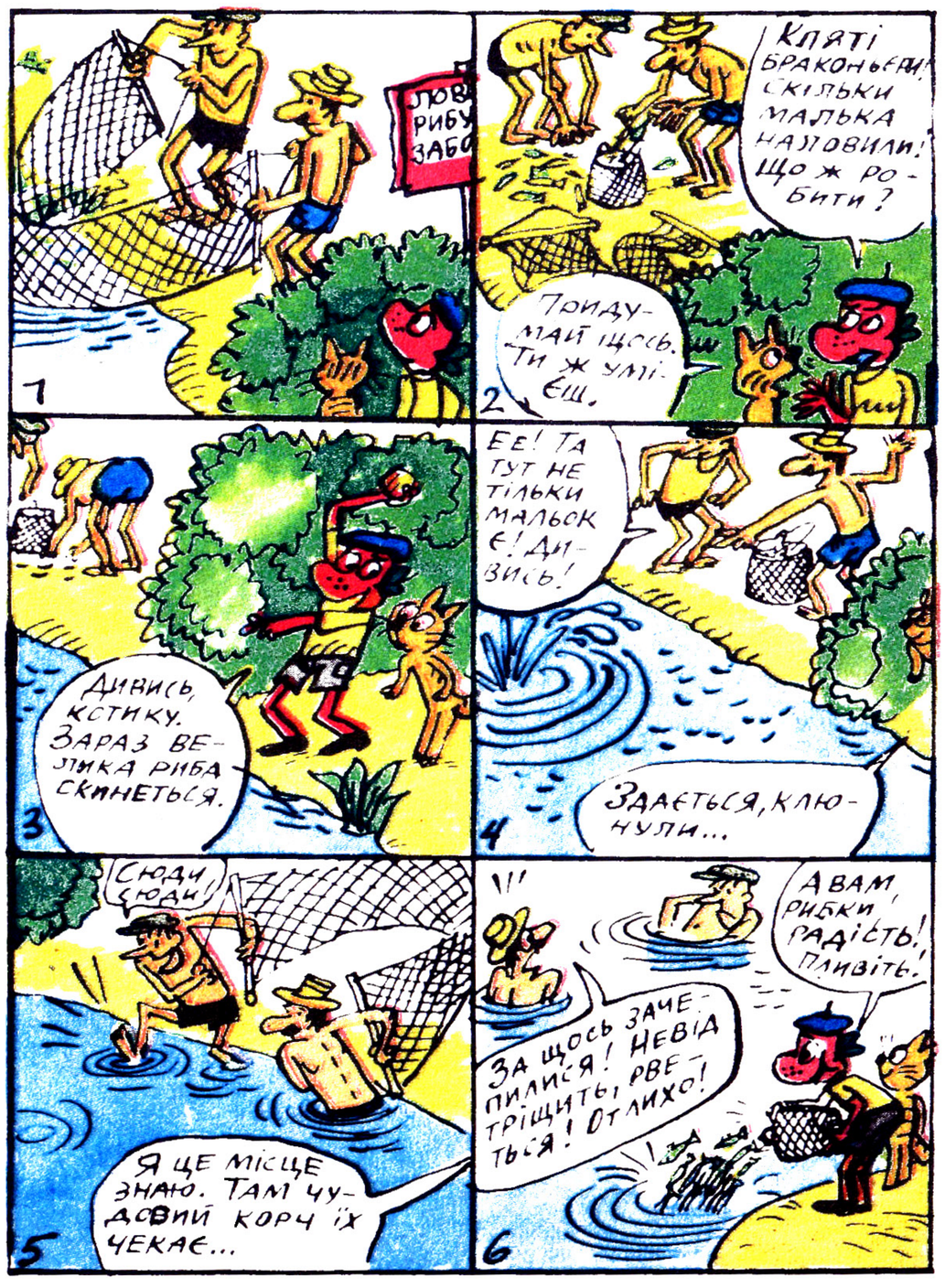

ЛЮБИЙ ІВАСИК

Прийшов Івасиків батько з роботи. Дивиться, а хата не замкнена. Синок грається на іншій вулиці. Побачивши здалеку батька, радий Івасик прибіг слідом.

— Івасику, любий, — почав говорити йому батько, — а чому ж ти хату не замкнув? Ти ж знаєш, що нікого вдома немає. А раз нема, то відчиненою хату залишати не варто. На майбутнє запам'ятай, мій любий. Зрозумів?

— Зрозумів, — каже Івасик.

— А що ти зрозумів?

— Що я любий.

Володимир БАСОВ.

СПРИТНИЙ СЛИМАЧОК

От і осінь.
І дзвінок
Зазива:
До школи час.
І маленький слимачок
Став збиратись
В перший клас.
Спорядився
І потому
Прудко вирушив із дому.
Перейшов через місток,
Поминув густий гайок,
Потім стежку перетнув,
Потім яму обминув,
Дві калюжі, три горбки,
Й поки, зрештою, таки
До шкільних дійшов воріт, —
Сімдесят минуло літ.
Всі навколо загули:
— Як же ви, дідуню, йшли,
Що не встигли в перший клас?
Вам на пенсію вже час!
— Це ж іще, —
Він одказав, —
Навпрошки я поспішав.

Петро БОНДАРЧУК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ніхто так добре не розумів отієї істини, що копійка карбованець береже, як заступник голови Соболівського робкоопу (Вінниччина) Зубакін В. І. Отож він і у практичній діяльності керувався нею. Щоправда, своєрідно.

Одержавши, наприклад, по фондах 9 тонн цукру із Удицького цукрозаводу, Зубакін здав його потім в заготівельну контору, але трохи дорожче. Всього на п'ять копійок за кілограм. Але ж кілограмів — тисячі. Відповідно й п'ятаків. І таким чином зберіг для себе кругленьку суму, яку тут же й привласнив.

Одного Зубакін не врахував: що така самодіяльність веде на лаву підсудних, куди він і потрапив після втручання Перця, який довідався про оці махінації з листа мешканців села Соболівки.

Вироком Теплицького народного суду Зубакіна В. І. засуджено до двох з половиною років позбавлення волі (умовно) з конфіскацією майна. А привласнені ним гроші повністю повернуто державі. Про це редакції повідомив голова Теплицького районного комітету народного контролю тов. О. П. Грушовенко.

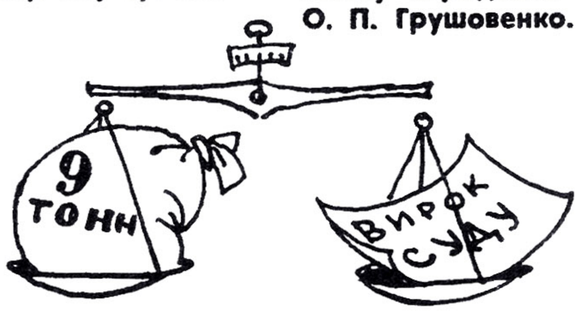

ЧОЛОВІЧА ГІДНІСТЬ

УСМІШКА

Дружина вважає, що намотана на мій палець нитка нагадуватиме її слова: «Оце, любий, в'яжу нитку, щоб не забув купити цибулі, помідорів та капусти на голубці. Інакше на вечерю вареників із вишнями не їстимеш...»

Я повернув до овочевого магазину.

— Вам чого? — з-за прилавка дивилися очі, як голубі озера.

— Вареників з виш...

— Яких вареників? Ви що, глузувати здумали?

— Перепрошую, задумався... Мені капусту на голубці і помідорів два кіло... Вибачте, але мені не порепану капустину, а з цілими листочками, на голубці, жінка наказувала...

— Зварите борщ, коли на голубці не підійде, — відрубала жінка-продавець. — Забирайте помідори.

— Але мені треба помідорів червоних, он таких, як на вітрині, а ви мені — зелених...

— Скажіть, ви мужчина чи...

— Я?!. — питання застукало зненацька і примусило спантеличено замислитись: «Мужчина я чи не мужчина?» Як тут міркувати? І коли міркувати, як он попереду — в нервовому чеканні, агресивно настроєні голубі озера продавщиці, позаду — зацікавлено, але з нетерпінням жде відповіді черга, з якої хтось уже кидає репліку: «То кажіть же швидше — мужчина ви чи не мужчина?»

Капітулюючи, я мужньо вирішував: що дорожче — чоловіча гідність чи поганенька цибуля, яку мені скидала в сітку продавщиця, переможно вигукуючи:

— А ще мужчина! То хай би вже баба перебирала, а то ж мужчина...

Десь у магазині з портативного приймача голос Магомаєва немовби мені на докір, проспівав: «Кто дал слово безвозвратно и забрал его обратно, — разве тот мужчина?»

То хіба ж я не мужчина, врешті-решт? І, звикаючи до думки, що вареників мені сьогодні не їсти, я з гідністю розплатився за зелені помідори, порепану капусту та нікудишню цибулю. І хоч удома, витягуючи з сітки овочі, дружина спересердя вигукнула: «Який же ти чоловік? Баба ти, а не чоловік! Де ж твої очі були, коли оцю требуху купував?» — я був спокійний — там, в овочевому магазині, чоловічу гідність було врятовано...

Неля КАСЯНЧУК.

м. Бориспіль
Київської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Будучи директором Березківської школи-інтернату (Миколаївська область), Данов В. О. порушував фінансову дисципліну, занедбав керівництво навчально-виховним процесом. Лист про це надійшов Перцеві.

Як повідомив редакції заступник міністра освіти УРСР тов. Фоменко М. В., факти підтвердились. Наказом Миколаївського облвно Данова В. О. з посади директора школи-інтернату звільнено.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Без слів.

Народні усмішки

ХІБА ТОБІ ЖАЛЬ!

Один молодий чоловік поїхав на заробітки. Дома лишилася вагітна дружина і дворічний син.

Повертається через чотири роки, заходить до хати, а за столом три хлопчики їдять кашу з однієї миски.

— Це Вася,— показує на старшого, — це Юра, що без мене народився, а звідкіля взявся третій?

— А хіба тобі жаль каші? — відповідає дружина.

Надіслав О. ШТЕМЕНКО.

м. Джезказган
Казахської РСР.

ВИХІД

П'яний водій намагається сісти за кермо. До нього підходить міліціонер і каже:

— Ви не поїдете на машині!

— Якраз поїду! Ви ж бачите, що я не можу йти?!

Надіслав В. ЗАВАДЕНКО.

Літинський район
Вінницької області.

ПОЦІКАВИВСЯ

До завідувача автомагазином зайшов хитруватий громадянин і по-змовницькому запитав:

— Шановний, чи не можна ще одну машину зробити?

— Зробити, певно, можна,— відповів завідуючий,— але продати позачергово — ніяк.

Надіслав Г. МОЛОДЦОВ.

м. Волзький
Волгоградської області.

БО РІДКА

— Ти чому горілку п'єш?

— Гм... П'ю... П'ю, бо рідка. Щоб густа, то їв би.

ПІДХІД

Учень зоотехнічного технікуму прибув на практику в колгосп. Почав розповідати дояркам, як правильно підходити до корів. Узяв дійницю, підсів до корови, а вона його як вдарить задньою ногою. Сердега перекинувся на спину, а дійниця полетіла ще далі. Одначе юнак не розгубився, підвівся і каже:

— Це я вам показував неправильний підхід до тварини...

Надіслав В. БРОВИНСЬКИЙ.

Село П'ятківка
Бершадського району
Вінницької області.

Мал. М. КАПУСТИ

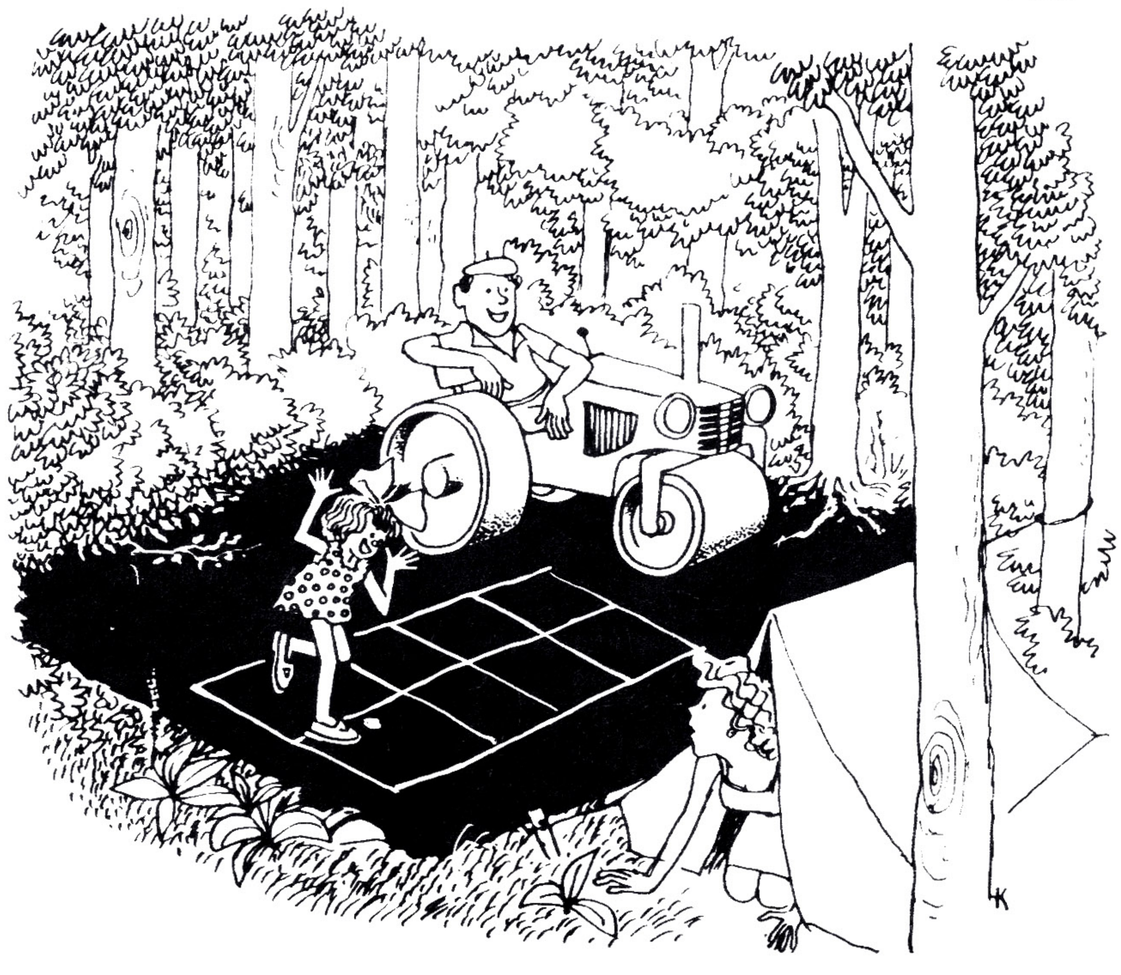

— Нехай дитина відпочине по-людському...

ВИБРИКИ ПЕГАСА

Дорогі товариші! Я рішив написати у «Перець»... Прийшло в голову я взяв, тай, написав:

Ой, під вишнею, під черешнею
Стояв старий з молодою,
Як із ягідкою.
І просилася, і молилася:
— Пусти ж мене, старий діду,
На вулицю погулять...

Ч. Л. з Васильківського району на Київщині.

— Ви надзвичайно сміліва людина! Знаєте, нам теж прийшло в голову — й не лише згадана вами пісня виборного з опери М. Лисенка «Наталка Полтавка», а й пісня возного «Всякому городу нрав і права», і арія Петра «Сонце низенько» з тієї ж опери. Тільки посилати кудись та ще й видавати за своє ми не наважились.

* * *

Але мушу вам сказать.
Що лисиця хитра
Зайця хоч взяла під стать
Та не може витри-
мати, щоб собі
Не зложити плану...

П. Т. з Яворова на Львівщині.

— План зложити, то не штука — Сів, зліпив під стать і край... Вам же скажем от що: друкувать не будем вірш. Прощавайте.

* * *

Посилає дідусь синка
У кіоск аптечний
—Піди купи мені глюкоз
Васильку сердечний.

Т. В. із Рожнятівського району Івано-Франківської області.

— Прочитавши ваші рядки, ми побігли купувати не глюкоз, а валер'ян.

* * *

...Я хочу викрити всіх нахаб которие так сказать псуют нам свєтлую жизнь... Хочу чтобы біла свєтлая, хорошая жизнь, без псувачей настроєнія. І я очень хочу чтобы мою гуморезку надруковалі.

Питро Бурлака —
на сідєнії сидів
Ні кого нетрогав
тіке булку їв...

Я. С. із Червоного Осколу на Харківщині.

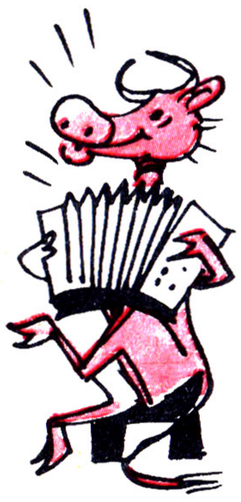

— Частково ваше бажання задовольняємо: публікуємо початок «гуморезки». Отож вважайте, що одного «псувача» ви таки доконали!

* * *

Наш зав.фермою підвищував культуру,
Прочитав журнал і підняв цілу бурю.
У корівнику повинна грать музика.
Від неї у корови весела стане пика.
А значить підростуть і якість, і надої
Оркестр загрюкав. А надої?..
Всі танцювали у страшному вої.

Б. В. м. Одеса.

— Ну, от: усе йшло так гарно, оптимістично — і культурний зав. фермою, і веселопикі корови,—а під кінець впадаєте у песимізм. Принципово не згодні. Надої повинні танцювати життєрадісно й оптимістично, а не в «страшному вої».

* * *

Щовечора провідував сусідку,
Носив дарунки — декольте, кольє...

В. В. із Добровеличківки на Кіровоградщині.

— Не надрукуємо, доки не скажете, де продаються оті декольте!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

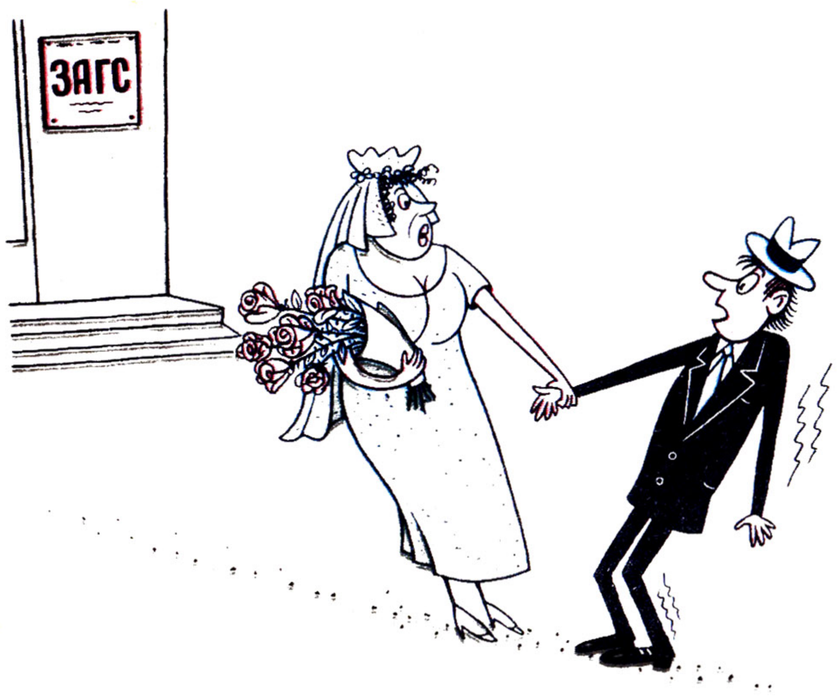

— Давай, давай, не огинайся! Ти ж казав, що підеш зі мною хоч на край світу...

Костянтин СЕРГІЄНКО

Передбачлива Ворона

Байка-жарт

Вороні, що сиділа на суку,
Бог дав шматок голландського сирку...
Вона той сир поклала край гнізда,
Аж зирк! — вже суне Лисонька руда.
— Привіт, красуне! — Лиска їй гука,
А чи то правда, чи брехня яка?
Я тільки-но дізналась од сорок
Про те, що бог послав тобі сирок.
Вже б краще він послав тобі мохер —
Мохер бо, чула, ціниться тепер...
Е, ні, тобі не дуже повезло,
Бо що там того сиру півкіло?!.
А от як поталанило мені!
Повіриш — і не снилось уві сні!
Такого щастя ще не мав ніхто —
Я виграла п'ять тисяч в «Спортлото»!
Не знаю вже й куди ті гроші збуть,
Бо в мене їх і кури не клюють!
Оце, до речі, йшла я у продмаг,
Та, на біду, наскочила на цвях, —
Нога болить — вже й кроку не ступлю...
То, може, я у тебе сир куплю?..
Од сиру, правда, може буть гастрит...
Та біс із ним! На́ тисячу і — квит!
Тож не барись, хутенько сир бери,
Злітай униз й ходімо до нори, —
Там виграш мій прихований лежить, —
Тобі відкину тисячу умить!
Чого ж мовчиш? Дивись, не проморгай!
— Стривай! — Ворона каже їй. — Стривай!
Тут діло пахне злочином, кума!
Ні, я іще не вижила з ума.
Ти краще слухай слово ось моє —
Я сир продам, як в тебе гроші є,
Але, щоб не було нікому вад,
Продам культурно, на сучасний лад.
От уяви на декілька хвилин,
Що це — триповерховий магазин...
Сирку забаглось? То вилазь сюди,
Та тільки обережно, не впади!
Як покупець — сама ж і візьмеш сир,
Мені заплатиш, я ж бо лиш касир...
Гадаю, зрозуміла до кінця:
У нас тут магазин без продавця!

Пішла не пообідавши кума —
Не ті часи! Дурних ворон нема!

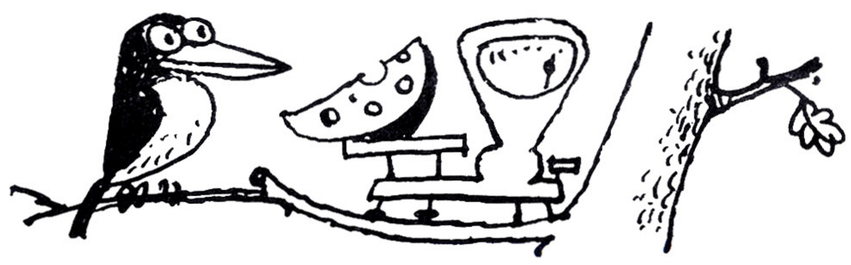

КУЛЬТУРНА ЛИСИЧКА

— Куди це зрання так, голубко,
поспішаєш? —
Осел питає Лисоньку руду —
Та аж спинилася: — Ну, от тобі і маєш!
Невже нічого й справді ти не знаєш?!
В курник я на екскурсію ж іду!
Ти, брат, газет, як бачу, не читаєш! —
Сьогодні ж у приміщенні курей
Проводять «День відчинених дверей»!

ЩИРЕ ЛИСТУВАННЯ

Вовк написав листа до Барана:
«Запрошую у гості, старина!
Не бачився з тобою цілий вік!
Жду завтра о дев'ятій на шашлик!»
Баран відправив відповідь таку:
«Пробач, старий! Не їм я шашлику...
Я вегетаріанець, не гурман.
Спасибі за запрошення!

Баран».

СУТТЄВЕ ЗАУВАЖЕННЯ

У зоопарку якось восени,
Пустуючи, патлатий здоровило
На стовбурі розкішної сосни
Вирізував ім'я своє — «Гаврило».
Побачила це мавпа й: — Ну і ну!
Дивлюся, а збагнути — не збагну! —
До подруги тихцем заговорила, —
Ти тільки глянь на того дикуна!
Писучий, а правопису не зна:
Коли б у нього голова варила,
Писав би не «Гаврило», а «Горила»!

ОДІССЕЙ, ТА НЕ СЕЙ

Професору студентик натяка:
Мовляв, поставте хоч би «трояка»...
Професор усміхнувся: — Перш за все я
З'ясую, а які ж у вас знання!..
Назвіть ім'я героя «Одіссеї»,
Що вигадав троянського коня.
Студентик наш професора дослухав,
Почервонів, потилицю почухав...
Та звеселів і вигукнув в одвіт:
— Ім'я героя?! Ясно ж — Одесит!

м. Одеса.

ДОПРОСИВСЯ

Данило папугу
повчає отак:
— Скажи, не ламайся:
«Я — попка-дурак».
Тримався папуга,
нарешті озвався:
— Я — попка, я —
дурень,
бо дурню попався!

Валерій ТИЩЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

Мелеоратор.

Ляпофеоз.

Водолиз.

Курим на сміх.

Вона мене за мухи полюбила.

Міні-добрива.

Вячеслав СОКУРЕНКО.
м. Світловодськ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

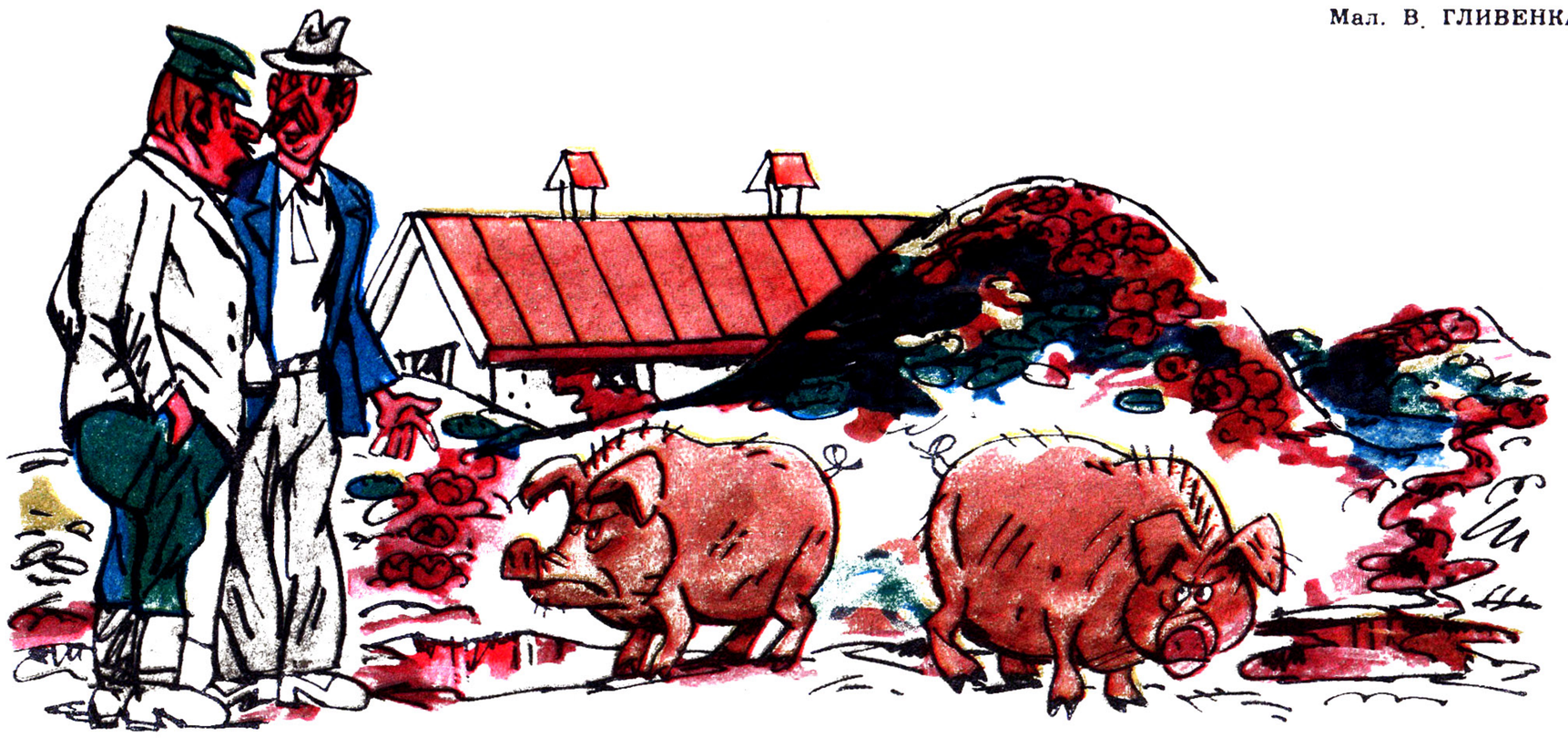

— Здавалося б, свинота свинотою, а розбирається, погань, що таке гнилі овочі: рило відвертає!

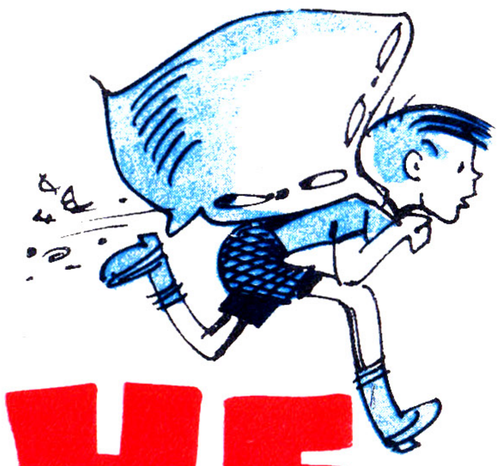

НЕ треба обурюватися...

Мені розповіли, що на Тернопільщині погано дбають про дітей дошкільного віку. Особливо у сільській місцевості. В одних районах дитячі садочки начебто існують тільки на папері, а в інших — і таких нема. Навіть приміщення дитсадків позабирали то під сільраду, то під іще щось...

Розповіли, підкреслюю, з обуренням.

А як на мене, то в окремих випадках обурення просто безпідставне. Бо якщо розглянути який-небудь кричущий факт не з однієї точки зору, а з усіх, можна знайти в ньому і щось позитивне.

Скажімо, в селі Старому Вишнівці (колгосп імені Крупської) Збаразького району є типове приміщення дитячого садка. Відвідує садок 21 дитина. Ще 24 Петрики, Андрійки, Оксанки, Галинки чекають своєї черги. Усі діти туляться в одній кімнаті площею 25 квадратних метрів. Спальні нема, кімнати для ігор нема. Вірніше, є і те, й друге, але в спальні дивиться чорно-білі і кольорові сни, а в кімнаті для ігор відпочиває голова колгоспу тов. Шевчук, котрий забрав більшу частину дитячого садка під персональну квартиру. Обурливо?

Обурливо — далі нікуди!..

Але це тільки з однієї точки зору.

А з іншої — байдужість тов. Шевчука заслуговує всілякої похвали. Бо він, можливо, сам того не відаючи, став чудовим педагогічним унаочненням. Дітей, як відомо, виховують на позитивних і негативних прикладах. Найчастіше — розказують їм, якими не треба рости. Проте краще один раз показати, ніж сто — розказати. От виходить уранці Шевчук з дому, а няня показує на нього діткам і каже:

— Бачите, любі, отого дядю? Вам гратися ніде, спати ніде, а дяді є де гратися, є де спати, бо забрав собі ваші дві кімнатки, хоч міг би собі давно хату збудувати.

І все, діти прекрасно засвоять, що таке байдужість.

Або візьмемо інший приклад. У дитсадках сіл Червоне та Олеша Монастириського району нема подушок, діти приносять їх із дому. Погано це чи добре? З одного боку — ганьба, що правління колгоспу не спромоглося розв'язати проблеми: де наскубти пір'я. А з другого: може, воно це свідомо робить, виховуючи дітлахів, так би мовити, у спартанському дусі? Відвикнуть вони від подушок — можна буде й матраци забрати, а там і ліжечка стануть непотрібні. Поки підросте мале, поки в школу піде — стане майже готовою людиною, здатною переборювати будь-які труднощі.

Ще один факт: у селі Бобрівники цього ж району садок відвідують 20 дітей, на всіх же є тільки 11 ліжечок і одна розкладачка. Ну і що? Це навіть не назвеш недоліком.

По-перше, діти можуть спати по черзі.

По-друге, завдяки цьому є нагода успішно вирішити тонку проблему покарання. Провинився Василько — няня каже йому: «Ти, Васильку, не слухався, тому ліжко дістається Петрикові».

Нарешті, по-третє, є можливість змалечку виховувати у чоловічої половини групи галантне ставлення до прекрасної статі: у «тихий час» хлопчики не сплять, поступаючись ліжечками дівчаткам.

Підемо, точніше, поїдемо далі — у Зборівський район. Колгосп «Комунар», де головує І. О. Пономаренко, обминемо. Бо тут в обох садках та ж картина, що й у селі Бобрівники, з однією лише різницею: на 18 дітлахів усього-навсього 5 ліжечок, 10 тарілок і 10 кухлів.

А от у колгоспі «Світанок» (голова правління С. Д. Білий) тарілки є. Зате немає меблів. Дітки обідають тут разом із дядями-механізаторами. Оскільки дяді сідають за стіл прямо від машин, можете собі уявити, яка панує санітарія в їдальні й на кухні.

Бруд — це, звісно, погано. Але присутність дорослих, їхня жива, насичена специфічними зворотами мова, дітям не зашкодить. Я б навіть сказав, що ми є свідками запровадження профорієнтації у дитячому садку. Може, наслухавшись тих розмов, вони механізаторами стануть!

У колгоспі імені 17 вересня в дитячому садку квартирують сільрада, бібліотека.

Дехто, звичайно, скаже: а чому це саме дитсадки забирають під різні установи та організації? Так цьому ж, товариші, радіти треба. Виходить, є в області багато прекрасних приміщень дитячих садків. Поганих не заберуть. А в тому, що вони не погані, я не сумніваюся. Хіба б, скажімо, правління колгоспу імені Франка Тернопільського району поселило свого голову у хату на курячих ніжках? Та ніколи. А в колгоспі «Радянський хлібороб» цього ж району усе правління з задоволенням розмістилося в дитсадку.

І в Кременецькому районі є такі садки. І в Заліщицькому є. А от у Шумському районі нема. Чого нема, того нема. Є тільки свіженьке рішення райвиконкому, підписане головою Й. Д. Понюком, з якого відкривається світла перспектива всеохоплюючої турботи про тих, кому зараз від двох до п'яти, широка панорама будівництва дошкільних закладів. Звичайно, не зрозуміло, чому це раніше тов. Понюку не спало на думку розпочати турботу про дошкільнят і їхніх мам, а не чекати, поки згори примусять це робити.

Проте будемо виходити з того, що оптимістичне рішення виконкому і майже жодного дитячого садка в районі — усе ж таки краще, ніж ситуація, коли нема ні рішення, ні дитячих садків.

До того ж, врахуйте таке. Народиться, приміром, у селі Руська Гута чи Пилявці, а може, й Цеценівці, талановите дитя. Виросте, напише кілька романів, стане літературним світилом і рано чи пізно засяде за мемуари. Що ж воно змогло б написати про рідне село, якби все його босоноге дитинство минуло в дитячому садку? Ніякого тобі колориту з гусьми, чередою, бабиною лозиною. Одна тільки вихователька із середньою спеціальною освітою фігурувала б у них. І манна каша. Та про це кожен городянин може згадати.

Отож не варто особливо обурюватися, почувши, що десь там погано дбають про дошкільнят.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Тернопільська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

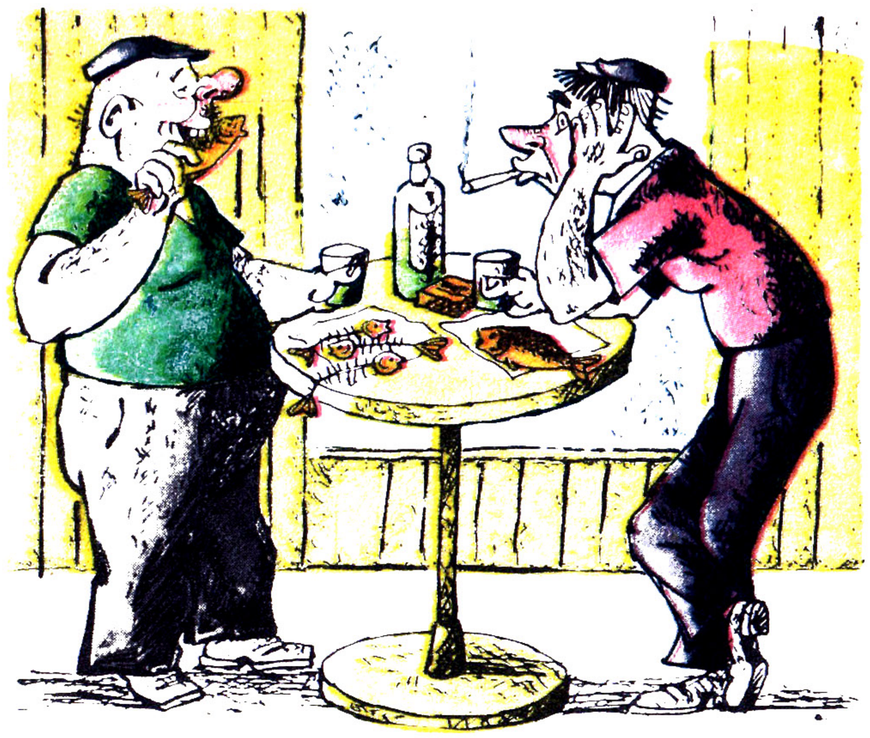

ПРОБЛЕМА...

— Чого задумався?
— Та ось ніяк не вирішу, що раніше кинути: пити чи курити?

РОЗЧУЛЕННЯ...

Критик поета безжально «розніс»:
«Славить, невдаха, галявини, ліс,
Річку, джерельце, хатину сільську,
Верби гнучкі при колгоспнім ставку,
Роси на травах, дитинство своє...
Явно поет від життя відстає!»

Крапку поставив цей критик і так
Мовив дружині: «А варто, однак,
З'їздити нам до матусі в село,
Тугою в серці чомусь запекло;
Хочеться тиші, у ліс зазирнуть,
Десь під вербою в ставочок пірнуть,
В травах полежать у сонячний день
Та й солов'їних послухать пісень.
Ось за статтю гонорар надішлють,
Купим квитки і відправимось в путь!»

Василь МАРТИНОВ.

м. Львів.

Мал. И. КОГАНА

— Добре було б десь у ресторані гарно посидіти, але боюся...
— Я вас розумію... Хтось донесе... Народний контроль...
— Причому тут «донесе»... Печінка в мене болить, тиск підвищений...

Друже Перче!

Що б ти робив, коли б, скажімо, здавши лагодити на Тернопільський авторемонтний завод автомашину, протягом тижня одержав звідти аж три телеграми з категоричним розпорядженням директора заводу тов. Ткаченка: «Терміново надсилайте представника одержання автомобіля»? Напевне, кинув би усі справи і стрімголов летів у Тернопіль?

Ми теж так зробили, бо сам розумієш, що значить для нас санітарна автомашина УАЗ-452. Прилітає наш представник на завод, а йому повідомляють, що до ремонту нашої машини ще й не приступали, але... завтра закінчать. Що ховалося за такою оперативністю, ми відчули майже відразу. Бо вже найближчим часом УАЗ вийшов із ладу. Коли ми нагадали ремонтникам, що вони ж ніби лагодять з гарантією, то почули у відповідь категоричне:

— Нашої вини нема. Мабуть, машина десь буксувала.

Поясни, Перче, керівникам заводу, що районна лікарня тримає «Швидку допомогу» не для прогулянок медперсоналу по першокласних автострадах, а для доставки хворих із сільської місцевості, тому треба ремонтувати машину так, щоб вона не виходила з ладу після першого ж буксування.

І. МАКАР,
головний лікар Буського району Львівської області.

Ми знаємо, що ти палкий книголюб. Тому хочемо застерегти. Дивись, не потрап у таку халепу, як ми.

А халепа почалася з того, що Харківський облкниготорг виписав нам рахунок на попередню оплату за літературу. 26 квітня 1976 року ми й перерахували йому сто карбованців. Через тиждень приїхали в облкниготорг, а там і кажуть: «Грошей ваших не одержали». Ми — в обласну контору Держбанку. Так, мовляв, і так, ви, мабуть, щось наплутали. А нам і відповідають: «Нічого ми не наплутали. Ваші гроші перераховано на розрахунковий рахунок № 92453002 облкниготоргу по рахунку № 0938 від 26 квітня 1976 року».

Здавалося б, усе в порядку. Ми в облкниготорг. А там знову все з самого початку: «Грошей ваших не одержували»...

В. КОРОБКА, заступник голови комітету профспілки Ізюмського оптико-механічного заводу.
О. ГЛУЩЕНКО, старший бухгалтер.

Звичайно, ти чув про «київський Кисловодськ» — курорт Ворзель? Якщо здравниці і центр міста відповідають цій назві, то околиці не мають навіть найпримітивнішого благоустрою. Так, приміром, по вулиці Крупської рік тому розпочалося будівництво газопроводу високого тиску. Вулицю повністю розкопали і по ній з такою майстерністю порозкидали труби діаметром 800 міліметрів, що ні машина не проїде, ні перехожий не пройде.

Але й це не все. На вулиці без попередження зруйнували стару електролінію, не давши можливості жителям своєчасно запастися ні гасом, ні свічками.

А оскільки усі вважають, що у Ворзелі, як ні в одному місті, багато кисню, то його заповзялися розбавляти димом із сміття, що тліє вдень і вночі на звалищі недалеко від пансіонату «Супутник».

Чи не міг би ти, Перче, приписати тим, хто відповідає за благоустрій у місті-курорті Ворзелі, якусь пілюлю? І обов'язково — з перцем!

В. МУСУРГАН, Е. КРУТЬ, В. РОГОВИК, В. РУДЕНКО, А. АНДРІЄНКО.
м. Ворзель
Київської області.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ «ПЕРЕЦЬ» НА 1978 РІК!

«ПЕРЕЦЬ» — корисний для всіх!

ВІН ЛІКУЄ

від бюрократизму, зазнайства, рвацтва, підлабузництва, бракоробства та інших небезпечних хвороб!

ПОСПІШАЙТЕ

у найближчі поштові відділення і агентства «Союздруку», де ви можете без будь-яких обмежень передплатити

«ПЕРЕЦЬ»

по таких цінах:
на рік — 4 крб. 80 коп.
на 6 місяців — 2 крб. 40 коп.
на 3 місяці — 1 крб. 20 коп.
Ціна одного номера — 20 коп.
Тим, хто забариться із передплатою, придбання «Перця» у кіосках не гарантуємо.

Черв'ячок

Черв'ячок — це не просто собі черв'ячок. Черв'ячок — це ота бісова личинка, котра сидить ото часом в людині і крутить нею, крутить. Черв'ячок нею крутить, а людина, в свою чергу, крутить світом і людьми.

Такий собі черв'ячок поселився в одному такому чоловікові, що живе на Буковині, в Кіцманському районі, в селі Гаврилівці. Так от в цьому самому селі і живе оцей чоловік на ймення Олександр Михайлович Ключка. А в цьому чоловікові, у свою чергу, як ми уже писали, і живе отой собі прихований черв'ячок, який ото весь час крутить Олександром Михайловичем і вертить.

В якому саме органі той черв'ячок живе, поки що ніхто не встановив, ні суд, ні прокуратура, ні медицина, ні ми, кореспонденти. Встановили тільки одне — черв'ячок той живе і Олександром Михайловичем крутить. Особливо оце крутійство починається у нього пізно ввечері, а ще гірше (ну, просто спасу нема) вночі.

Лежить собі О. М. Ключка і прислухається до свого організму й раптом чує: пробуджується, виповзає з якогось закапелка ота сама проклята личина і починає ним крутити. І крутить, крутить. «Тут уже рятунку ніякого», — думає Ключка. Підводиться з ліжка і починає одразу ж будити своїх діточок, що прийшли у гості від мами.

— Ігорьок, ти старшенький. Ти вставай. А ти, Володю, — меншенький, то лежи і слухай, бо ти хоч теж уже писати вмієш, але ще не так, як Ігорьок.

— Що, тату, писати? — питає старший. — Знову на маму?!

— На маму, Ігорьок, на маму. Пам'ятай, синку, що устами дитини глаголить істина. Про це ті дяді, яким ми пишемо, знають і вони твоїй писанині повірять, а моїй — ні.

Ігорьок знехотя підводиться, тре кулачками очі і починає під диктовку мудрого татуся Ключки писати. Але перед тим, як процитувати хоч трохи один із отих численних листів, коротко зупинимося на їхній передісторії. А вона така: у колгоспі «Прогрес» того ж таки Кіцманського району жило подружжя Ключків: Олександр Михайлович і Вікторія Гнатівна. Жили разом не багато і не мало — десять літ. За цих десять літ у них знайшлося отих двоє хлопчиків: Ігор та Володя.

Вікторія Гнатівна після закінчення сільськогосподарського технікуму повернулась у рідне село і працювала тут, у колгоспі, й зоотехніком, і головним зоотехніком, і завідуючою свинофермою, і завідуючою фермою великої рогатої худоби. Працювала й заочно навчалася в сільськогосподарському інституті.

Олександр Михайлович працював охоронником на станції Чернівці. Добу чергує, три доби відпочиває. Інший оці три доби працював би вдома, щось по господарству робив. А в Олександра Михайловича — черв'ячок. Десь усередині, у самісінькій глибині. Крутить ним, вертить. А тоді — наче вмикач спрацьовує, і починає Ключка від нудьги лупцювати дружину. Бив рік, бо все йому отой черв'ячок підказував, що дружина його зраджує. Бив другий. Словом, бив цілих десять років. Бо, бачте, буковинського Отелло мучили приступи ревнощів. Особливо коли він, Отелло, вихиляв одну-другу склянку сивухи.

— Тікай, Вікторіє, — часто попереджали жінку сусіди. — Бери дітей і тікай, бо твій Лександр знову випив.

Одного разу «Лександр» допився до того, що йому навіть черговий станції Оршівці здався рідною... дружиною, і Ключка відлупцював і його. 24 травня 1973 року народний суд Кіцманського району за фізичні «вправи» позбавив Ключку волі на два роки.

Рік Ключка сидів, а рік відпрацьовував. Оскільки відпрацьовував недалеко від рідного села, то «Лександра» частенько відпускали додому. І знову в хід ішли кулаки.

Вікторія Гнатівна не витримала і подала на розлучення. Суд їх розлучив. А що ж «Отелло» із Гаврилівців? Упав на коліна і почав благати:

— Прости. Я дурний. Більше бити не буду.

М'яке жіноче серце здалось. Вікторія повірила... Та у Ключки були тільки слова теплі, а кулаки, як і раніше, — гарячі. В грудні 1975 року Вікторія Гнатівна подала на розділ майна. Нарсуд своїм рішенням виділив відповідачеві його частину в грошовому виразі — 1630 карбованців 70 копійок.

Колишня дружина сплатила Ключці цю суму і стала, так вона думала, господинею своєї хати і своєї долі. Та не так сталось, як гадалось... Усе врахувала, окрім одного: черв'ячка. А він продовжував жити в чоловікові і все ото ним крутив, мучив його, і до того бідного довів, що почалися ночами Ключці кошмари снитися. Якоїсь ночі йому таке наснилося, що хоч бери й з хати тікай. Ключка ото й вибіг. Покликав діточок своїх (живуть по сусідству), посадив до столу і старшенькому наказав:

— Бери ручку і пиши. Батька за таке судитимуть, а тобі нічого не буде. Пиши, що до твоєї мами ходять дяді. Мама гуляє...

І Ігорьок почав писати. Спочатку у сільраду. Потім у райуправління сільського господарства, тоді у райвідділ внутрішніх справ, згодом у райком партії, а ще пізніше й нам. І все під одним і тим же заголовком: «Чи є в світі така мама?» і «...чому голова сільської Ради Скрипник І. І. ніяких мір не приймає?»

І оце Ігоркові, замість того, щоб якусь книжку почитати, вірша чи пісню вивчити, доводиться запам'ятовувати, хто в районі начальник міліції, хто старший слідчий, хто прокурор району, хто народний суддя. Дитя вже й не знає, за що братися: чи за книжку для дітей, чи за Кримінальний кодекс.

Бідний Ігорьок, нещасний Ігорьок! Оце йому з такого віку треба кривити душею, треба лицемірити, ходити на суди, давати слідчим пояснення, виступати у ролі свідка. А все через кого? Через рідного батька, який не розуміє, що цим самим він калічить дитину, отруює синові душу.

А все чому? Бо — черв'ячок! Ото засів у чоловікові отой черв'ячок, і ніхто його в районі витравити не може. Ні райвиконком, ні той же народний суд, ні та ж міліція, ні та ж Іванковецька сільрада. Не можуть того черв'ячка витравити і в Чернівецькій протипожежній частині № 2, де працює Ключка.

Не підвладний їм черв'ячок! Не підпадає він під жодну статтю закону. Це так. Черв'ячок — ні. А от сам Олександр Михайлович Ключка? Невже й він не підпадає? Аж не віриться.

Г. ЛОЗОВА,
О. ЧОРНОГУЗ.

Чернівецька область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

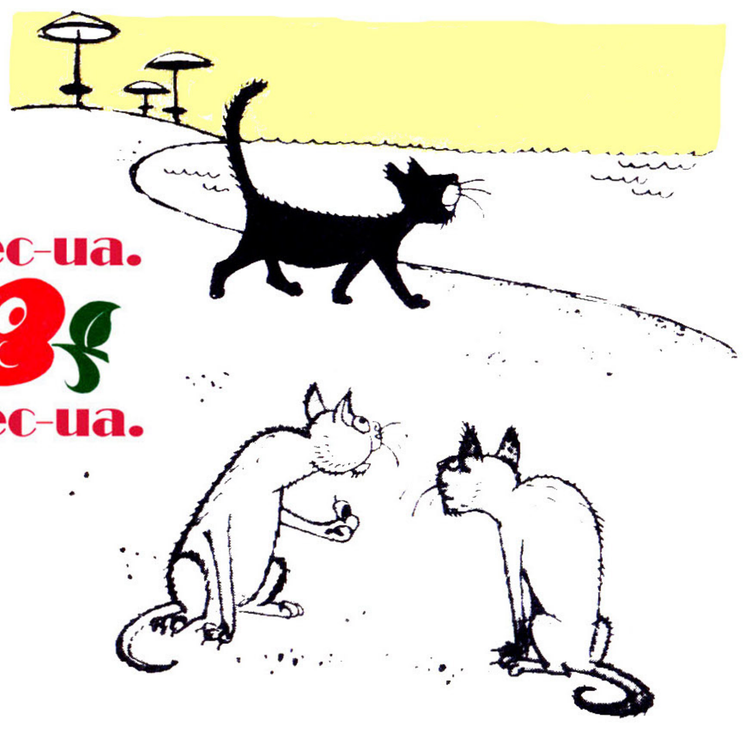

— Оце загар!..

Мал. А. БОРДУНІСА

Таємниці людської психіки.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 16 (1010) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 15. VII. 1977 р. Підписано до друку 5. VIII. 1977 р. БФ 34923. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 03395. Тираж 3.180.000.

© Журнал «Перець», 1977 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «Стиршел» — Софія, «Рогач» — Братіслава, «Ойленшпігель» — Берлін, «Дикобраз» — Прага, «Дуга» — Бєлград, «Урзіка» — Бухарест

perec-ua.
perec-ua.

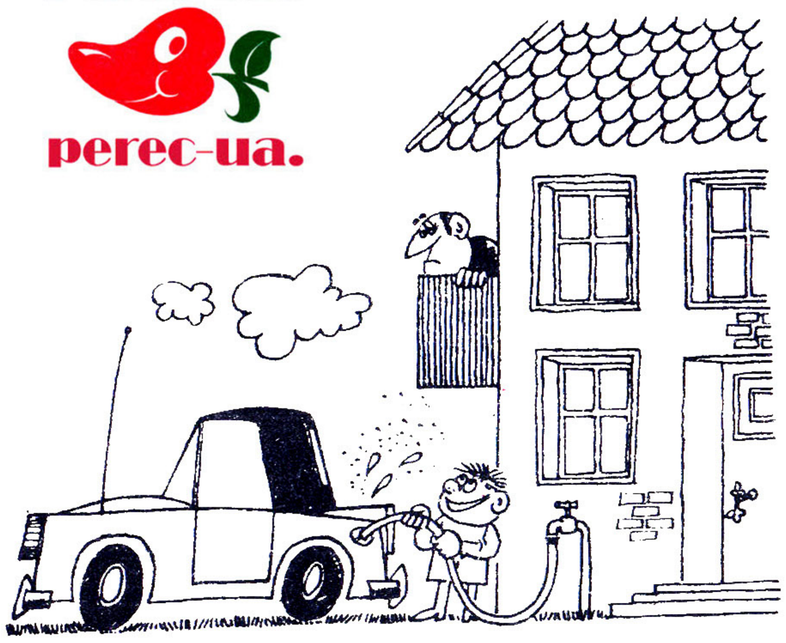

— Тату, а я твою машину заправив!

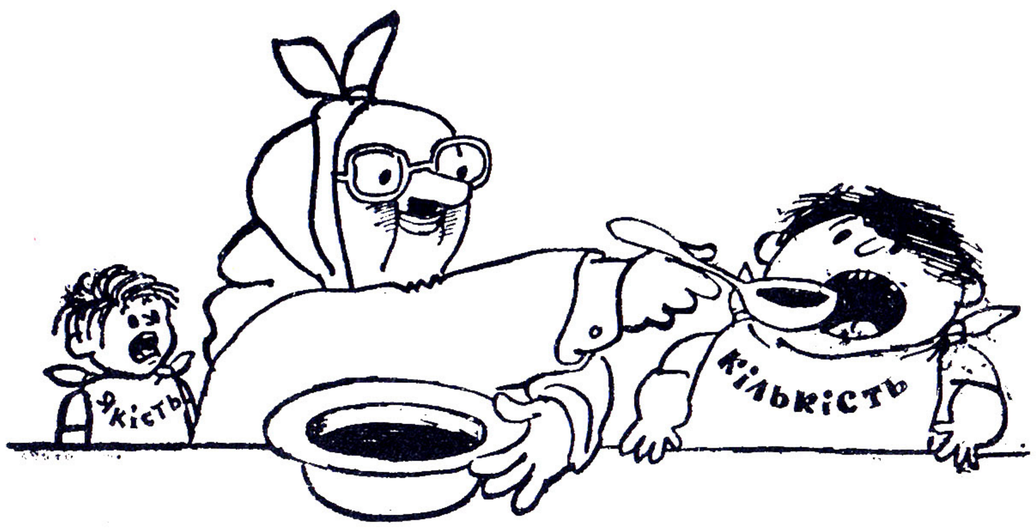

Пристрасна мати.

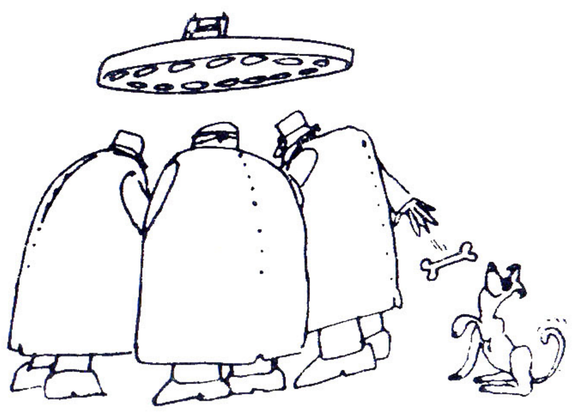

Без слів.

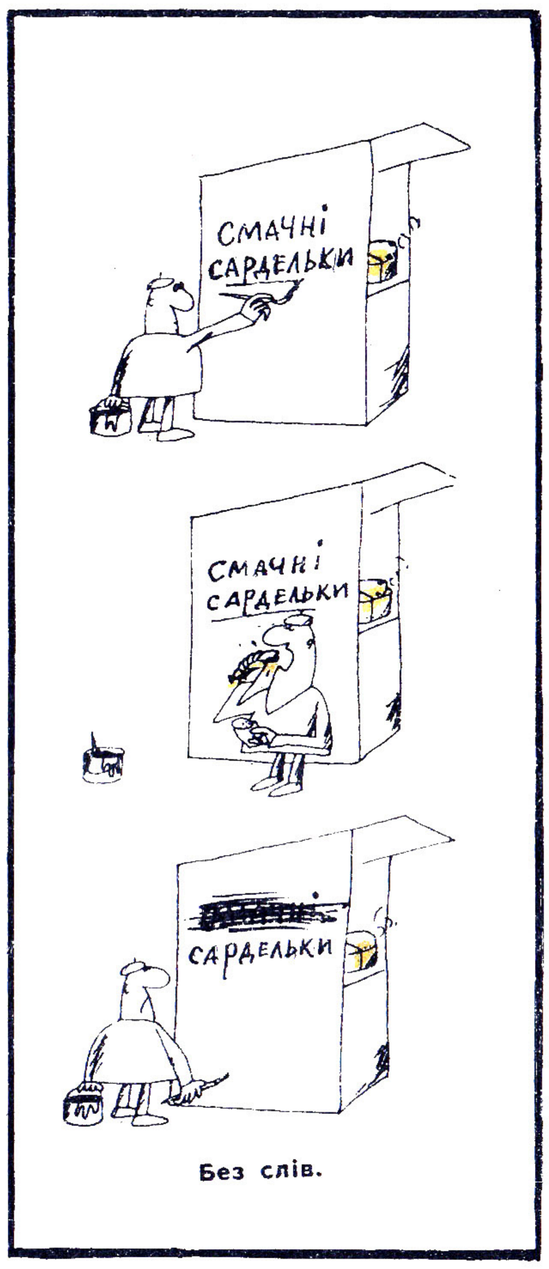

Без слів.

Без слів.

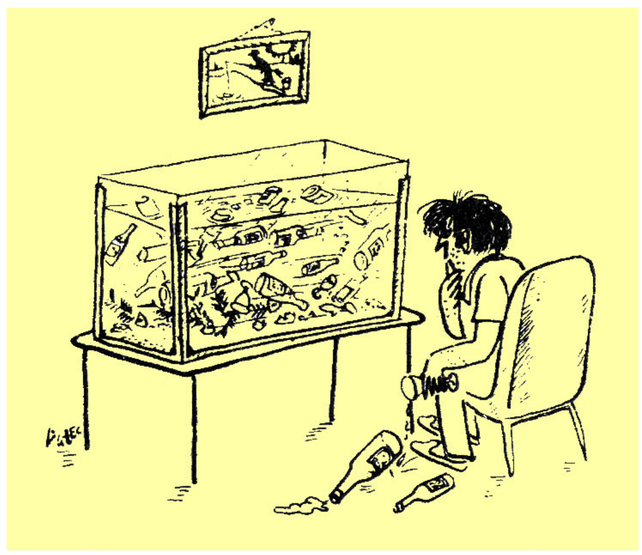

Без слів.

Без слів.

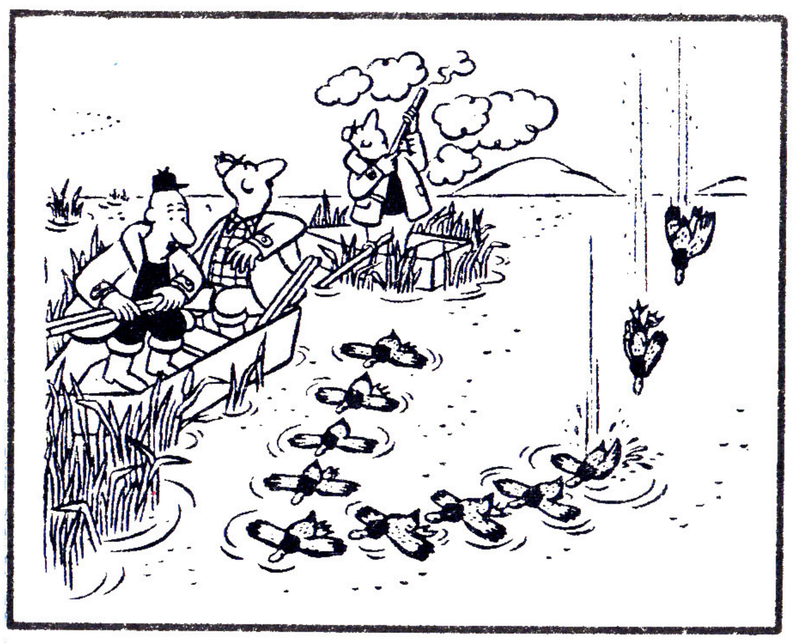

— Він найкращий мисливець, якого я знаю!..

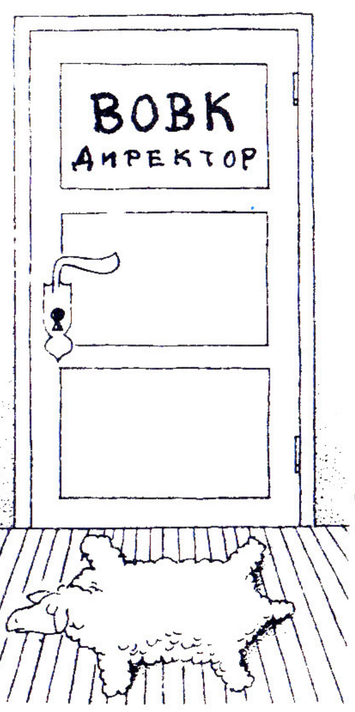

Без слів.

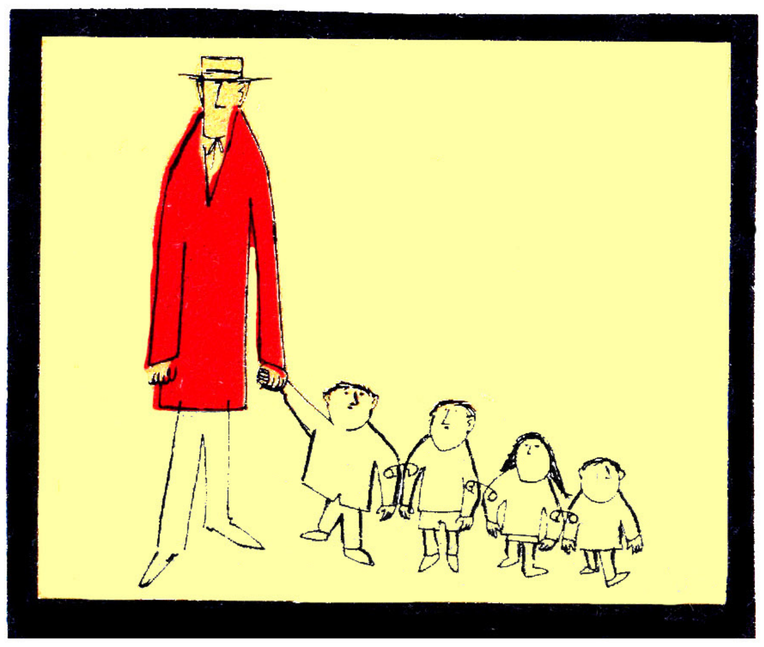

Без слів.